

ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எஃபெக்ட்' உடன் தரப்படவிருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பெரும்பாலும் நிதி ஒதுக்கீட்டில் பேச வேண்டிய பல்வேறு விஷயங்கள் இங்கே பேசப்பட்டிருக்கின்றன. தனித்தனியாக எல்லா உறுப்பினர்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கும் நான் பதில் சொல்லியிருப்பதாக அறிகிறேன். மேலும் சொல்வதற்கு ஏதாவது விடப்பட்டிருந்தால், அவைகளைப் பற்றியும் நான் பிறகு நிதி ஒதுக்கீட்டிலே ஞாபகப்படுத்தவிருக்கிறேன் என்று எடுத்துக் கூறி, நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய அன்பார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த அளவில் அமைகிறேன்.

5. அரசினர் தீர்மானம்.

6 20 உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு மீது விவாதம்.
பி.ப.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவரவர்களே, “சட்ட மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ‘உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு’ @ பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன் மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்ட மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ‘உணவுக் கொள்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு’ பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

திரு. எம். எம். பக்கர்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த உணவுக் கொள்கை மீதான விவாதத்தில் சில வார்த்தைகள் சொல்வதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சென்ற சில ஆண்டுகளிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு தமிழகத்தினுடைய உணவுத் துறையில் எப்படிப்பட்ட விரிவான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது

@ 299-317 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

என்பதை புள்ளிவிவரத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, மக்களுடைய முகத்திலே ஏற்பட்டிருக்கின்ற மலர்ச்சியிலே இருந்தம்கூட தெரிந்து கொள்ளலாம். தஞ்சை மாவட்டத்திலேகூட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னாலே சராசரியாக மக்கள் கூட்டம் கடைகளிலே நின்று அரிசி கிடைக்கவில்லை என்று திரும்பி செல்கின்ற பரிதாப நிலையெல்லாம் இருந்த காலம் மாற்றப்பட்டு, இன்று தமிழகம் உணவுத் துறையிலே தன்னிறைவு பெற்றிருப்பது மட்டுமல்லாமல், ஓரளவுக்கு பிற மாநிலங்களுக்குக்கூட உதவி அளிக்கின்ற ஒரு நிலைக்கு வந்திருப்பதற்காக இந்த அரசையும், உணவுத் துறையையும் நான் முதலில் பாராட்டுகிறேன். உணவு உற்பத்தியிலே தஞ்சை மாவட்டம் தமிழகத்திலே முன்னணியிலே நிற்கின்றது என்று எல்லோருமே பெருமையாகச் சொல்வார்கள். சோழநாடு சோறுடைத்து, என்றெல்லாம் சொல்லி தஞ்சை மாவட்டக்காரர்களைப் பாராட்டுவது தமிழகத்திலே சாதாரணமாக நடந்துவருகிற ஒரு நிகழ்ச்சிதான். ஆனால், தஞ்சை மாவட்டம் உணவுத் துறையிலே சாதித்திருக்கின்ற இந்த நல்ல காரியத்தைப் பாராட்டுவதோடு மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ளாமல், உணவுத் துறையிலே இவ்வளவு தூரம் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குகிற தஞ்சை மாவட்டத்தில் பொதுவாக அரிசி மாத்திரந்தான் 'சீப்' பாகக் கிடைக்கிறதே தவிர, மற்றப் பொருள்களுடைய விலையெல்லாம் தினசரி விஷம்போல் ஏறிக்கொண்டிருப்பதை நாம் எல்லோருமே அங்கே உணர்ந்து வருகின்றோம். உற்பத்தியாகும் அரிசி, நெல் முதலியவற்றுக்கு அதிகமான விலை மத்திய சர்க்காருடைய அனுமதியில்லாமல் தரமுடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமானாலும், அந்த மாவட்டத்திலேயுள்ள சுஷ்டத்தை சொல்லாமலிருப்பது என்னால் முடியாது. ஏனென்றால், பொதுவாக நான் சென்ற முறை ஊர் சென்றிருந்தபோது—தஞ்சை மாவட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது—என்னுடைய நண்பர்கள் பரிதாபமாகக் கேட்டார்கள். பொதுவாக மாட்டுத் தீவனமாகப் பயன்படும் புண்ணாக்கு ஒரு கிலோ 2¾ ரூபாய் விற்கிறது. ஆனால், மனிதத் தீவனமாகிற அரிசி ஒரு கிலோ 1¼ ரூபாய்க்குக்கூட போகவில்லையே, இப்படி இருக்கும்போது எப்படிக்காலம் கழிப்பது என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். உணவுத்துறையிலே, அரிசி நெல்லுக்கு மாத்திரம் விலைவாசிக் கட்டுப்பாடு கொண்டு வந்து, அதைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டோம். மக்களுக்கெல்லாம் அரிசி தாராளமாகக் கொடுக்கிறோம் என்பது பெருமைப்படக்கூடிய

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1973 மார்ச் 27]

விஷயந்தான். அதே சமயத்திலே உற்பத்தித் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தஞ்சை மாவட்ட விவசாயிகளுக்கு மற்றப் பொருள்கள்—மற்றப் பொருள்கள் என்றால் எல்லாப் பொருள்களும்கூட அல்ல—அத்தியாவசியமான, அன்றாடத் தேவைக்கான பொருள்கள், எண்ணெய், மற்றும் சில தானியங்களெல்லாம் ஓரளவு சலபமாகக் கிடைப்பதற்கு அரசு தீவிரமாக வழி செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். ஒரு விசித்திரமான திட்டம் போடுவது உண்டு. அறுவடைக்காலங்களிலே கொள்ளிடக்கரையிலே பார்ப்போமானால், கொள்ளிடத்தினுடைய தெற்குக் கரையிலே ஒரு மூட்டை நெல் 30 ரூபாய்க்கு விற்கும். ஆனால் வடக்குக் கரையிலே ஒரு மூட்டை நெல் 40 ரூபாய்க்கு விற்கும். இந்த லாபம் தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு இருப்பதில்லை. பொதுவாக அங்கே ஒரு கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து, சுங்கச் சாவடிகளையும் ஏற்படுத்தி, வெளியே போக வேண்டாம் என்று நெல்லை அங்கே இருத்திக்கொள்வதனாலே இந்த லாபத்தை தஞ்சை விவசாயிகளால் பெற முடிவதில்லை. மற்ற மாவட்டங்களிலே போய்ப் பார்த்தால், பொதுவாக கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திற்குப் போய் அங்கே ஒரு மூட்டை நெல் என்ன விலை என்று கேட்டால், 45 ரூபாய்க்குக் குறைவாகக் கிடைக்காது. ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்திலே 32 ரூபாய்க்கு வாங்குவதற்கு ஆள் இருக்காது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைக்கு தஞ்சை மாவட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஒன்றைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பாராட்டுவார்கள். தஞ்சை மாவட்டம் அதிர்ஷ்டம் செய்த மாவட்டம். காரணம், இந்த அமைச்சரவையிலே உள்ள நான்கு முக்கியமான அமைச்சர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நாவலர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பேராசிரியர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், உணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்வார்கள். நல்லவேளை, இந்த நான்கு பேரும் இங்கே இல்லை. இந்தப் பெருமை எங்களுக்கு உண்டு.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : சோழநாடுதான் இன்னும்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : இந்த நிலைமையில் தஞ்சை மாவட்டம் பொருளாதாரத் துறையில் ரொம்பவும் சீரழிந்து விட்டது.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

என்பது எல்லோருக்கும் தெரிகின்ற ஒன்றுதான். 1944-க்கு முன்னாலே தமிழ் மாநிலத்திலே வருமானத்திலேயும் வசதியிலேயும் முதலாவதாக இருந்த தஞ்சை மாவட்டம் 1973-லே கடைக் கோடிக்கு வந்துவிட்டது. ஏனென்றால் மற்ற மாவட்டங்களிலே தொழில் துறைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. தஞ்சை மாவட்டத்திலே தொழில் துறை என்றே இல்லை. நண்பர் திரு. இராமநாதன் விளக்கம் சொல்வார். “எங்கள் மாவட்டத்திலே எத்தனையோ பஞ்சாலைகள் இருக்கின்றன, உங்கள் மாவட்டத்திலே ரைஸ் மில்தான் இருக்கின்றது” என்று சொல்வார்கள். எனவே வேறு தொழில் துறைகள் அங்கே இல்லை. இப்படி இருப்பதற்குக் காரணமே தொழில் துறை வளராததுதான், “சோழநாடு சோறுடைத்து” என்று பாராட்டி எங்களிடமிருந்து உணவு உற்பத்தியை எதிர்பார்க்கின்ற இந்த அரசு, இந்த உணவு உற்பத்தியை மகிழ்ச்சியோடு தருகின்ற எங்களுக்கு மற்ற அன்றாட தேவைகளுக்கான சில சாமான்கள் நல்ல முறையிலே கிடைப்பதற்கு வழி செய்தால், அது நன்றாக இருக்கும் என்று நம் அரசுக்கு பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மற்றொன்று, இப்பொழுது திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள்கூட இங்கே பேசினார்கள். திரு. தேவராஜ் அர்ஸ், மைசூர் முதலமைச்சர் மிரட்டத் தொடங்கியிருக்கிறார். மறுபடியும் காவிரித் தண்ணீரை, ஹேமாவதி அணைக்கட்டு போன்ற அணைக்கட்டுத் திட்டங்களையெல்லாம் போட்டு, தேக்கிவிடப் போவதாக எல்லாம் பேசுகிறார்கள். மத்திய அரசு இது சம்பந்தமாக ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற இந்த வேளையிலே இவர்கள் இப்படிப் பேசுவது சரியல்ல என்று சரியான நேரத்திலே முதலமைச்சர் அவர்கள் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். ஆனால் ஒன்று சோல் வேன். ஆயிரம் அண்டுகளாக கரிகாலன் காலத்திலேயிருந்து தஞ்சை மாவட்டத்திலே நடைபெறுகின்ற உணவு உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாக இருக்கின்ற காவிரித் தண்ணீரை மற்ற இடத்திற்குத் திருப்புவதற்கோ அல்லது அணை கட்டித் தடுப்பதற்கோ மைசூர் அரசு முயலுமானால், இப்பொழுது வாய் வேதாந்தம் பேசுகிறார்களே, இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு என்று, அது கேலிக் கூத்தாகிவிடும் என்று மைசூர் அரசுக்கு மட்டுமல்ல, மத்திய

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1973 மார்ச் 27]

அரசுக்கும் எச்சரிக்கை விடவேண்டியது நம்முடைய கடமை என்று எண்ணுகிறேன். வெறும் வாய் வேதாந்தமாக “ஒருமைப் பாடு, எல்லோரும் சகோதரர்கள்” என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது. சர்வ தேச சட்டத்திலேகூட ஒரு நாட்டுக்கு இன்னொரு நாட்டிலிருந்து போகிற தண்ணீரை அவ்வளவு சுலபமாகத் தழுத்துவிட முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அந்த நிலைமையிலே ஒரே நாட்டைச் சேர்ந்த, ஒரு மாநிலத்திலேயிருந்து இன்னொரு மாநிலத்திற்குப் போகிற தண்ணீரைத் தடுப்பதற்கு அந்த மாநிலம் முயற்சி செய்யுமானால், அது விரோதமான செயல், பாதகமான செயல் என்பதை மைசூர் அரசுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் கண்டிப்பாகத் தெரிவிக்க வேண்டியது நம் அரசினுடைய கடமை என்று நான் பணிவன்போடு சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன். உணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் மாவட்டக்காரர், உணவு உற்பத்தியிலே எங்களுடைய மாவட்டம் நிறைய இன்னும் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் அனுதினமும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும். இருந்தாலும் இன்றைய தினம் நான் கேட்டுக்கொள்வேன், அன்றாடம் தேவைப்படும் சாதாரண சாமான்கள் விலை குறைவதற்கு—அது நம் கையிலே இல்லை என்பதுகூட நன்கு தெரியும். மத்திய அரசின் நடவடிக்கை இல்லை என்றால், அதைச் செய்ய முடியாது என்பது உண்மைதான்.

(மாற்றுத்தலைவர் திரு. க. அறிவழகன் தலைமை)

தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள மக்கள் தினசரி கஷ்டப்படுகிற போது இதற்கு இந்த அரசு ஏதாவது வழி வகை செய்ய வேண்டும். இது, எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அமைச்சர் அவர்களுடைய கடமை என்று கூறி, இந்த விவாதத்திலே பங்கு பெறுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு நன்றியைக் கூறிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்: மேலவைத் தற்காலிகத் தலைவரவர்களே, அரசின் உணவு தானியக் கொள்கை குறித்துப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

தமிழக அரசு பொறுப்பேற்று, ஆறு ஆண்டுகளில்—1965-66-இல் அரிசி உற்பத்தி 35¼ லட்சம் டன்னாக இருந்ததை 1972-73-இல் 55 லட்சம் டன் என்ற அளவுக்கு—20 லட்சம் டன் உற்பத்தியை

1973 மார்ச் 27] [திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

அதிகரித்ததற்கு எனது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நமது அரசு விவசாயிகளுக்குத் தேவையான எல்லா விதமான உதவிகளையும் செய்து, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி, நடப்பு ஆண்டில் 1 லட்சம் டன் அரிசி மத்திய அரசின் சேமிப்புக்கும் வரட்சியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள மாநிலங்களுக்கு கம்பு, மக்காச்சோளம் போன்ற தானியங்களை, ஆயிரக்கணக்கான டன்களையும் அனுப்புகின்ற அளவிற்கு, உற்பத்தியைப் பெருக்கியதற்கு எனது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 1970 ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு அரசாங்கம் பின்பற்றி வருகின்ற உணவுக்கொள்கை—அதாவது தனியார் துறைவாணிபமும் நடைபெற வாய்ப்பளித்து, மூட்டை இருப்புவைத்துக் கொண்டு மிகக் குறைந்த அளவில் கட்டுப்பாடுகள் விதித்து வருகின்ற உணவுக்கொள்கை வெற்றி பெற்று வருகிறது என்பது கொள்கைக் குறிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த நடைமுறையைத் தொடர்ந்து நமது அரசு பின்பற்ற வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு வேண்டுகிறேன். இப்போதுள்ள நடைமுறையில் எந்தவிதமான சிக்கலும் இல்லை. எந்தவிதமான குறைபாடும் இல்லை. ஆகவே, இப்போதுள்ள நடைமுறையே சிறந்ததாக இருக்கிறது. அதையே தொடர்ந்து பின்பற்ற வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் வேண்டுகிறேன்.

கள்ளக்கடத்தலைத் தடுக்கும்பொருட்டு, எல்லையோர கிராமங்களில் குடும்பக் கார்டு முறையை நீக்கி சட்டபூர்வமான பங்கீட்டு முறையைக் கொண்டு வருவது கள்ளக்கடத்தலைத் தடுப்பதற்கு வாய்ப்பாக அமையும். இந்தப் பிரச்சினையிலும் அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டும். தற்போது கோவை நகருக்குக் கொண்டு வரப்படும் அரிசி கோட்டா முறை—பெர்மிட் முறை—வரவேற்கக்கூடியதென்றாலும், கோவை, பல்லடம், அவனாசி தாலுக்காக்கள் முற்றிலும் நெல் விவையாத பகுதிகளாக இருப்பதால்—இந்தப் பகுதியில் கிட்டத்தட்ட 20 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் வாழ்கிறார்கள்—இவர்களுக்குத் தேவையான அரிசியை முழுமையாகக் கொண்டுவருவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது கோட்டா முறையில் கொடுக்கப்படுகிறது என்றாலும்கூட, அங்கே உள்ள தேவையை முழுமையாகப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவுக்கு, குறிப்பாக, 16

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்] [1973 மார்ச் 27]

அவுன்ஸ், நபர் ஒன்றுக்கு என்ற அளவிலே மொத்தத் தேவையைக் கணக்கிட்டு, அந்த அளவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ஏற்பாடுகளை இந்த மூன்று தாலுக்காக்களுக்கும் செய்து கொடுத்தால், ஓரளவுக்கு கள்ளக்கடத்தலைத் தடுப்பதற்கு வசதியாக அமையும் என்று நான் கருதுகிறேன். மேலும், கோவை மாவட்டம் என்றாலே கள்ளக்கடத்தல் மாவட்டம் என்று பொதுவாகப் பேசப்பட்டு வருகின்ற இந்த நேரத்திலே, கோவை மாவட்டத்தில்—முன்பு பாண்டிச்சேரியை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆண்ட நேரத்தில் முள் வேலி போட்டது போல—முள் வேலி அமைத்து தலைச்சமையாக அரிசி கடத்தப்படுவதை நிறுத்துவதற்கு அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால், தற்போதுள்ள நிலைமையில், இப்படிப்பட்ட தலைச் சமை அரிசிக் கடத்தலைத் தடுப்பது என்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எனவே, இந்த முறையில் அரிசியை எடுத்துப்போக முடியாத அளவுக்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து தரவேண்டுமென்று பணிவன்போடு வேண்டுகிறேன்.

கோதுமைப் பொருட்களான மைதா, ரவை, கோதுமைத் தவிடு ஆகியவற்றின் விநியோகத்தைப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கம் இன்றைய தினம் கடைப்பிடிக்கும் நடைமுறையே மிகச் சிறப்பானதாகவும், எந்த விதமான புகாருமற்ற நிலையில் அமைந்துள்ளது. ஆனால் இந்த கோதுமைப் பொருள்களுடைய பிரச்சினையிலே நான்காண்டு, ஐந்தாண்டுக்கொருமுறை, பற்றுக்குறை ஏற்பட்டு ஒன்றுக்கு இரண்டாக விலை ஏறக்கூடிய சூழ்நிலை அடிக்கடி ஏற்பட்டு வருகிறது. எனவே, கோதுமைப் பொருள்களை தயாரிக்கக் கூடிய ரோலர் பிளவர் மில்கள் அனைத்தையும் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்துவது மிகவும் சிலாக்கியமானதாக இருக்கும். நமது வாணிபக் கழகத்திற்கு எப்படி ரைஸ் மில்கள் சொந்தமாக இருக்கின்றனவோ, அதே போல கோதுமைப் பொருட்களைத் தயாரிக்கும் ரோலர் பிளவர் மில்கள் அனைத்தையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த கோதுமைப் பொருள்களைத் தயாரிக்குமேயானால், விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

சர்க்கரை விநியோகத்தைப் பொறுத்தவரை, நமது அரசு சாதாரணமான குக்கிராமங்கள் உட்பட எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஆங்காங்கே வியாபாரிகளை நியமித்து, சர்க்கரை கிடைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றது. பெரும்பாலான குக்கிராமங்

1973 மார்ச் 27] [திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

களில் சர்க்கரை விவியோகிக்கின்ற முறையில் சிறு சிறு தவறுகள் ஆங்காங்கே ஏற்பட்டு விடுகின்றன. பொதுவாக, நகரங்களுக்கும் நகரப் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் மட்டுமே சர்க்கரைக் கார்டுகளைக் கொடுத்து, குக்கிராமங்களிலே மொத்தமாக உபயோகிப்பவர்களுக்கு பர்மிட் முறையில் கொடுத்தால், அந்தத் தவறுகள் நடைபெறாமல் தடுப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அடுத்து, சென்ற ஆண்டு ஜூலை முதல் தமிழ் நாடு உணவுப் பொருள் வழங்கல் கழகத்திலிருந்து, அரிசி, சர்க்கரை, கோதுமை போன்ற பொருள்களை வழங்குகின்ற முயற்சியினால் மக்களிடையே எந்தவிதமான பிரச்சினைகளும் ஏற்படாமல் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட கழகம் குஜராத் போன்ற மாநிலங்களுக்கு மக்காச் சோளம், கம்பு போன்றவற்றை அனுப்புவதுபோல, மாநிலங்களுக்கிடையே நடைபெறும் எல்லா வியாபாரமும் இதன் மூலமே நடைபெறுவதற்கு அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதனால், விற்பனை வரி ஏய்ப்புகளைக் கூடத் தவிர்க்க முடியும். முதல் முறையாக, மத்திய சர்க்காரிலே கோதுமை அரிசி, வியாபாரத்தை அரசே மேற்கொள்ள வேண்டுமென சமீபத்தில் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். கோதுமை வியாபாரத்தை இந்த ஆண்டிலேயே மேற்கொள்வது என்றும், அரிசி வியாபாரத்தை அடுத்த ஆண்டு மேற்கொள்வது என்றும் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த முடிவு வரவேற்கக் கூடியது என்றாலும் கூட, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும், கிட்டத்தட்ட 3 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அற்ற நிலைமையை அரசாங்கம் உருவாக்காமல், அவர்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பை அளிக்கக்கூடிய நிலைமையை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அரசாங்கம் இந்த வியாபாரத்தை ஏற்று நடத்துகின்ற நேரத்தில், இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு அரசாங்கத்திலே வேலை கொடுக்க வேண்டுமானால், சில தகுதிகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. அனுபவரீதியாக இந்தத் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் என்ற முறையில் கூலி, வயது போன்ற யோக்கியதாம்சங்களை நிர்ணயித்து அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு இல்லாத நிலைமையை உருவாக்காமல், 3 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட அனைவருக்கும் வேலைவாய்ப்பு கொடுக்க அரசு முன்வர வேண்டும்.

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்] [1973 மார்ச் 27]

அடுத்து, உணவுப் பொருள் வழங்கு கழகத்தில் தனிப் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்தி, தமிழகத்தில் மின்வெட்டின் காரணமாக நூற்பாலைகளில் பஞ்சை வாங்க முடியாத சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டிருப்பதால், அந்தப் பிரிவுக்கு விவசாயிகளிடையே உள்ள பருத்தியை அரசு பில்களுக்கும் கூட்டுறவு மில்களுக்கும் வாங்கக்கூடிய பொறுப்பைக் கொடுத்து, விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற என்னுடைய கருத்தைக் கூறி, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தந்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி, விடை பெறுகிறேன்.

திரு. எம். கே. டி. நடராசன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே,

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. அறிவழகன்) : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து நிமிடத்திற்குள் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

6-40
பி.ப. * திரு. எம். கே. டி. நடராசன் : உணவுக் கொள்கைக் குறிப்பின் அடிப்படையில் இங்கே என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விழைகின்றேன். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலே, உணவுப் பகுதியில் மிக அதிகமான முன்னேற்றங்களை நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

குறிப்பாக, உணவு உற்பத்தி ஆண்டுக்கு ஆண்டு கூடுதலாகும் முறையில், நல்ல முறையிலே விவசாயத் துறையிலே ஈடுபட்ட காரணத்தினாலே, நல்ல விளைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் கூட, கரும்பு உற்பத்தியைப் பொறுத்த வரையிலே, நம்முடைய மாநிலத்திற்கும், வடக்கில் உள்ள மாநிலங்களுக்கும் மிக அதிகமான மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன. கரும்பு ஒரு ஏக்கராவிற்கு 15 டன், 16 டன்தான் அங்கே உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஏக்கருக்கு சராசரி 36 டன் விளைவிகின்றார்கள். நமக்குக் கிடைக்கின்ற விலையையும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற விலையையும் பார்க்கின்ற நேரத்தில், ஏறத்தாழ 30, 35 ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கின்றது. வட மாநிலங்களில் ஒரு டன்னுக்கு 125 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே டன்னுக்கு 90 ரூபாய்தான் கொடுக்கின்றார்கள். கிழக்கு உத்திரப் பிரதேசத்தில் ஒரு குவிண்டாவுக்கு 12¼ ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். மேற்கு உத்திரப் பிரதேசத்தில் ஒரு குவிண்டாவுக்கு 13¼ ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். வாரணாசி மாவட்டத்தில் கூட்டுறவு ஆலையில் 14 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். அரியானாவில்

1973 மார்ச் 27] [திரு. எம். கே. டி. நடராசன்]

12½ ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்திலே சக்தி ஆலையிலே சிறப்பு ரக கரும்பிற்கு 120 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். சாதாரண ரகத்திற்கு 97 ரூபாய் கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் வடக்கு மாநிலங்களிலே கரும்பினுடைய சத்துக்களை நாம் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 6½ சதவிகிதம், 7 சதவிகிதம் அளவிற்குத் தான் அவர்கள் அங்கே சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய கரும்பைப் பயிரிடுகிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே திட்டத்தட்ட 9 சதவிகிதம், 9¼ சதவிகிதம் சர்க்கரை வரக்கூடிய கரும்பை உற்பத்தி செய்தாலும்கூட, விலைகளைப் பார்க்கின்ற நேரத்தில், ஏறத்தாழ 30 ரூபாய் அளவிற்குக் குறைவாகக் கொடுக்கின்றார்கள். இந்த மாதிரி கரும்புக்குப் பணம் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திலேதான் எக்ஸைஸ் வரியைப் கூட்டும் குறைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிச் குறைத்திருந்தாலும்கூட அவர்கள் கரும்பிற்கு அதிக விலை தருவதில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் சர்க்கரையைப் பார்த்தால் 380 ரூபாய் வரையில் விற்கிறார்கள். சர்க்கார் நிர்ணயித்த விலை 133 முதல் 153 ரூபாய் வரை. ஆனால் அவர்கள் விற்கிற விலை 380 ரூபாய். இப்படி ஆலைகளிலிருந்து சர்க்கரையை விற்கிற விலை அவர்களுக்கு அதிகமாக இருந்தாலும் குடியானவர்களுக்கு விலை கொடுக்கின்ற நேரத்திலே குறைக்கக் கொடுக்கிறார்கள். இந்தப் பாசுபாடுகளையெல்லாம் நீக்க சென்ற அண்டுகூட அமைச்சர் பெருமக்கள் எல்லோரும் நல்ல மறையிலே கூறினார்கள். சரப்ப ஆலையாளர்களையும், அதே நேரத்தில் கரும்பு உற்பத்தியாளர்களையும் இங்கே அழைத்து வரங்கிணைத்துப் பேசி 10, 15 ரூபாயைக் கூட்டி வாங்கிக் கொடுக்கிறார்களார்கள். அதற்காக அந்த உற்பத்தியாளர்கள் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே போல இந்த ஆண்டும் அவர்களை அமைத்து விவசாயிகளுக்கு 110 ரூபாய் முதல் 115 ரூபாய் வரையில் கிடைக்கக் கூடிய அளவிற்குச் செய்தால், விவசாயிகள் மிகவும் நன்றி உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அதே போல கரும்பு அராய்ச்சிக்கு என்று இந்த அரசாங்கத்தின் சார்பில் 5 லட்ச ரூபாயும், ஆலையாளர்களின் சார்பில் 5 லட்ச ரூபாயும் சேர்த்து ஒரு அலோசனைப் பிரிவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த அலோசனைப் பிரிவு மிக அதிகமாக சர்க்கரை ஆலையினரைக் கொண்டுவரப்படால், நம் பக்கி திருச்சியில் அமைத்துக்கொடுத்தால், மிக நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

[திரு. எம். கே. டி. நடராசன்] [1973 மார்ச் 27]

அதே போல சர்க்கரை விநியோகத்தைப் பொறுத்த வரையில், விவசாயிகளும் பொது மக்களைப் போல சர்க்கரையை வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அதை மாற்றி, கரும்பு உற்பத்தி செய்கின்ற வர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அந்த ஆலையிலிருந்து நேரடியாக இந்த அளவிற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசு உத்தரவு போட்டால் நலமாக இருக்கும். சர்க்கரை உற்பத்தியிலே, கரும்பு உற்பத்தி செய்கின்ற எங்களுக்குக் குறைந்த விலை கொடுப்பதை மாற்றி, மிக அதிகமான விலை வாங்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் அளித்தமைக்குத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : துணைத் தலைவரவர்களே, உணவுக் கொள்கை மீது பேசுகிற வாய்ப்பினைத் தந்த தங்களுக்கு நன்றியை முதன் முதலாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் வாழ்கிற தமிழ் மக்களுக்குத் தயாராகச் சாப்பாடு வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக நம்முடைய ஆட்சியாளர்கள் மிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு 4 ஆண்டுக் காலமாக 35 லட்சம் டன்(க) இருந்த அரிசி உற்பத்தியை 55 லட்சம் டன்(க) அதிகமாக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மூலம் ஏற்படுத்தப் பட்ட இந்த அரசு மக்களுக்குச் சாப்பாடு போட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் மிகச் சிரமப்பட்டு உணவு உற்பத்தியை அதிகமாக்கியிருக்கிறது. இந்த எண்ணத்தினால்தான் நம்முடைய பெரியவர்களெல்லாம் பாடியிருக்கிறார்கள்.

“கனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : பாரதியார் அவர்கள் பாடினார்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : “இறத்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பறந்து கெடுக உலகியற்றியான்” என்றார் வள்ளுவர் பெருமானார். எனவேதான் நம்முடைய அரசு இந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டு, நல்ல முறையிலே உணவு எல்லோருக்கும் கிடைக்க வழிவகைகளைச் செய்திருக்கிறது. உணவு இல்லாமல் ஒருவன் இறந்து போகக் கூடிய நிலை ஏற்படுமானால், உலகத்தைப் படைத்த ஆண்டவனேகூட இறந்து போகட்டும் என்றார் வள்ளுவர். இப்படிப் பேரறிஞர்கள் எல்லாம் சொன்ன

1973 மார்ச் 27] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

காரணத்தினால், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குப் பாடுபட்டார்கள். பேரறிஞர்கள் எல்லாம் பாடின கருத்தின் அடிப்படையில் “பார் முழுதும் ஏர் முனையிலே உழவன் பாட்டிலே கொண்டாட்டம் போடுது” என்றார்கள் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள். இந்த உலகம் ஏர்முனையிலே இருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டினார்கள். உணவு இல்லாத காரணத்தினாலே வறுமை ஏற்படுகிறது என்ற கருத்திற்கு ஏற்ப முதன் முதலில் அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, பசுமைப் புரட்சியிலே அவர்கள் ஈடுபட்டி. இந்த நாட்டில் இருக்கக் கூடியவர்கள் எல்லாம் மூன்று வேளை வயிற்றைச் சாப்பிட்டு வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்தார்கள். பாட்டாளி மக்கள் எவ்வளவுதான் பாடுபட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்கினாலும், மக்கள் அதிகமாக வாங்கித் கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆகவே உற்பத்தியை இன்னும் அதிகமாக்க வேண்டுமென்று பாடுபட்டார்கள். உற்பத்தி அதிகமானாலும், விலை கொஞ்சம் அதிகமாகியிருக்கிறது. உணவு இந்த நாட்டி மக்களுக்குக் கிடைக்கிற வகையிலே இருந்தாலும், விலை கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது.

[மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் தலைமை]

பூரியா ஒரு மட்டை 50 ரூபாயென்றால், 70 ரூபாய் கொடுத்து 650 விவசாயி வாங்குகிறான். பூச்சி மருந்தும் அப்படித்தான். அதற்குச் பி.ப. செலவு ஏராளமாகிறது. நான் அதுபற்றி மாண்புமிகு உணவு அமைச்சரவர்களிடத்திலே சொன்னேன். இந்த பூரியாவை கள்ள மார்க்கெட்டில் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். அதைத் தடுக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கூறினேன். அவர்கள் அதை மாவட்டக் கலெக்டரிடம் சொல்லி தகவல் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். 2 நாட்கள் பொறுத்து, “கண்டுபிடித்துவிட்டேன்: 50,000 ரூபாய் அளவுக்குக் கண்டு பிடித்தானிட்டேன்; நன்றி உண்டா” என்று அவர்கள் என்னிடம் கேட்டார்கள். ஆனால், அதிலே இன்னும் சில பேர்கள் சிக்கியிருக்கிறார்கள். அந்த மலகர்க்காக்கள் இதிலே காரணப்பாடவில்லையென்று நான் சொன்னேன். ‘அது யார் என்று சொல், நான் பிடித்து விடுகிறேன்’ என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். தயவுசெய்து, தலைவரவர்களே, ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். யார் யார் கள்ள மார்க்கெட் விற்பனையில் ஈடுபட்டுள்ளார்களோ,

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1973 மார்ச் 27]

அவர்களெல்லாம் முக்கியஸ்தர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை என் பிடிக்கவில்லையென்று கேட்டால், அந்த முக்கியஸ்தர்கள் விஷயத்தில் “பாலிடிக்ஸ்” கூட கலந்திருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, ‘பாலிடிக்ஸ்’ என்றால் என்னவென்று விளக்கக் கொடுக்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : திரு. சுவாமிநாதனையும், என்லையும் போன்றவர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதுதான் அதன் பொருள். தயவுசுரந்து அதற்கெல்லாம் விளக்கம் கேட்க வேண்டாம். அப்படி இருக்கிறதென்ற உண்மையை நான் அறிந்தாலும், ஜாடையாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உமைச்சரவர்களே இவைகளை ஆராய்ந்து அப்படி இருக்குமானால், எதிர்காலத்தில். . .

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாசாயணசாமி : தலைவரவர்களே, உறுப்பினரவர்கள் முன்பு ரகசியமாகச் சொன்னார்கள். பிடித்து விட்டேன். இப்போது ரகசியமாகச் சொன்னால் தவறு செய்யவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிடலாம். அவர் சொல்வது பத்திரிகையில் செய்கிறாக வருமானால், தவறு செய்தவர்கள் தப்பித் துக்கொள்ள நேரிடும். தனியாகச் சொன்னால், அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : இப்போது எல்லா வகையிலும், எல்லா மக்களும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையில் வந்தாகான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற துர்பாக்கியமான நிலையில் மக்கள் இல்லை. (கிரிப்பு)

நமது தமிழகத்திற்குத் தேவையான பருப்பு வகைகள் ஏறக்குறைய 4½ டன்களாகும்—4½ லட்சம் டன்களாகும். அதில் நாம் பயிரிடுவது, உற்பத்தி செய்வது 1½ லட்சம் டன்களாகும்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : கல்யாணத்திற்குத்தான் கேட்கிறீர்களாவென்று பார்த்தேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : துவரம் பருப்பு, உளுத்தம் பருப்பு ஆகியவைகளை வேண்டிய அளவுக்கு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அதிலே நாம் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அரிசி

1973 மார்ச் 27] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

ஒன்றைத்தான் நாம் மக்களுக்குத் தருகிறோம். மக்கள் பருப்பு வகைகளைப் பெறுவதற்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிற்கு 6 லட்சம் டன் எண்ணெய் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் இங்கு கிடைப்பது 2 லட்சம் தான். மேற்கொண்டு நமக்கு 4 லட்சம் டன் அளவுக்கு எண்ணெய் வேண்டும். இங்கு மணிலாகக் கொட்டை ஏராளமாகப் பயிராகிறது. இந்த வருஷம் மழை இல்லாததால் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. இப்படி விளைகிற மணிலாக்கொட்டையெல்லாம் எங்கே போகிறதென்று தெரியவில்லை. குஜராத், பம்பாய் போன்ற மாநிலங்களுக்குச் செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே போவதை தயவுகூர்ந்து தடுக்க வேண்டும். எண்ணெய் விலை அதிகமாக இருப்பதைக் குறைக்க வேண்டும்.

இப்போது ராட்சஸ மில்கள் என்று ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு ஏறக்கூடிய 2 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு 75 கிலோ கொண்ட ஒரு மூட்டை - நெல்லை அரைத்துத் தருவதற்கு செலவு ரூபாய் 6. அரைப்புக்கூலி 6 ரூபாய் ஆகிறது. அனால் பல இடங்களில் இருக்கிற சின்ன ரைஸ் மில்களிலே, அதே 75 கிலோ கொண்ட ஒரு நெல் மூட்டைக்கு அரவைக் கூலி 1½ ரூபாய்தான். இந்த நிலையிலே இடையிலே யிருக்கிற வித்தியாசத்தை தயவுகூர்ந்து பார்க்க வேண்டும். 6 ரூபாய் நாம் அங்கே கொடுக்கிறோம். 2 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து ஏற்படுத்திய ராட்சஸ மில்களிலே கொடுக்கிறோம். ஒரு மூட்டை - நெல்லை அரைப்பதற்கு 6 ரூபாய் கொடுக்கிறோம். அனால் இங்கு, அங்காங்குள்ள சின்ன ரைஸ் மில்களிலே 1½ ரூபாய் கொடுக்கிறோம். இடையில் 4½ ரூபாய் ஒரு மூட்டைக்கு வித்தியாசம் வருகிறது. எனவே இந்தமாகிரி சின்னச் சின்ன ரைஸ் மில்கள் கிராமங்களிலும், பட்டணங்களிலும் இருக்க வேண்டும். வேலையில்லாத் சிண்டாட்டம் என்று எங்கும் சொல்லக்கூடிய இந்தக் காலத்தில், அங்கு 10 மூட்டைக்காவது வேலை கிடைக்குமென்று சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Hon. Chairman, Sir, I am glad that this House has been given an opportunity to discuss the policy note on food and civil supplies and in view of the very brief time that is available, I would like to highlight three or four points that I have in mind.

[Thiru A. R. Damodaran] [1973 மார்ச் 27]

The first is the distribution of sugar and kerosene being undertaken on the basis of family cards in Tamil Nadu and in the distribution of kerosene I have noted that many of the people from the rural parts have surrendered or have given away, in an unauthorised manner, their family cards to certain grocery merchants in their respective villages and those merchants have utilised those cards for selling sugar in the black market or in whatever market that exists in the village as a result of which many people in the village have not been able to purchase kerosene. The long queues which we see in the villages have swollen as in the urban centres. There are a very few villagers who have confessed that they do not have family cards and they are unable to purchase kerosene. Of course, sugar they do not want, but kerosene is an absolutely essential commodity. I would, therefore, request the Hon. the Minister for Food, just as he has recalled many ghost cards in the Madras City.....

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, அங்கத்தினர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போதே, ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிவிடலாமென்று நினைக்கிறேன். ஏழை மக்கள், தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குடும்பக் கார்டுகளை, சர்க்கரைக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட குடும்பக் கார்டுகளை விற்று விட்டார்கள். அடகு வைத்திருக்கிறார்களென்று சொல்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக மாற்றுக் கார்டுகள் கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யலாமென்றால், அது முடியாது. ஏனென்றால் 'டியூப்ளிகேட் கார்டு' வந்துவிடும். அரசு சார்பில் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், எந்த இடத்திலே கொடுக்கிறார்களென்ற விவரத்தை ஏழை, எளிய மக்கள் சொல்வார்களேயானால், அந்தக் கார்டுகளை வாங்கி, உரியவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடலாம். எனவே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், கார்டைக் கொடுத்துள்ள இடத்தைச் சொன்னாலும்கூட அதைப் பெற்றுக் கொடுக்க அரசு ஆவன செய்யும்.

திரு. வி. சுவாமிநாதன் : விவ்ணம்பேட்டை என்ற ஊரில் வீட்டக்கட்ட ரி கார்டுகளை அடகு வைத்திருப்பதாக என்னிடம் சொன்னார்கள். விவ்ணம்பேட்டை என்பது திருக்காட்டுப் பள்ளியில், தஞ்சை மாவட்டக்கிலே இருக்கிறது. கெமாகிரி பல இடங்களில் நடந்திருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, இல்லையென்று சொல்லவில்லை. உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிந்து தகவல் கொடுத்தாலும் சரி. கார்டுகளை அடகு வைத்துள்ள கிராம மக்களே தகவல் கொடுத்தாலும் சரி. யாரிடம் அப்படி அடகு வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். தகவல் கொடுத்தால், அவர்களிடமிருந்து அப்படிப்பட்ட கார்டுகளைக் கைப்பற்றிவிடலாம். அதற்கு உறுப்பினர்கள் உதவியாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, my intention in mentioning this was not to find fault with the Government. The Government are not responsible, I agree. They have voluntarily surrendered the cards. Both the complainants and the persons against whom they have complained, have been involved in this transaction and, therefore, villagers will not come forward to say. They have voluntarily sold or mortgaged these cards to the merchants. This is the problem that is facing us in the rural areas. Generally speaking, whenever there is scarcity of kerosene, it is the urban area which is thought of in the first instance and even the civil supplies service authorities have taken the view that the urban section, being the most vociferous, should be taken care of first and a person who wants to purchase half a litre of kerosene or one litre of kerosene without a family card is put to great difficulty. This is purely an administrative matter. Instructions may be issued, perhaps warning may be issued by the Government that those who are in possession of so many sugar cards will be guilty of an offence. Some sort of corrective action is necessary. Sir, that was the only reason for which I wanted to mention this. At least 20 to 25 per cent of the rural population in South Arcot District who purchase $1\frac{1}{2}$ or 2 litres of kerosene per month are not able to get that because of the lack of family cards. I hope that something will be done. If it is not possible to issue fresh cards, then some way must be found either by arranging for distribution in those parts through authorised retail dealers without cards if necessary or it may be done under the supervision of village officials and the Panchayat President, if necessary.

Honourable Members have also referred to the terrible shortage in cattle feed and poultry feed that exists in Tamil Nadu at the

[Thiru A. R. Damodaran] [1973 மார்ச் 27]

present time. When I say this, it may draw the attention of the people in other parts of India, where due to severe drought conditions, even food for human beings is not available. I accept this fact. I do not say that we should reserve maize or other millets that may be available including groundnut cake for cattle feed in Tamil Nadu because there are numerous other products which we are importing into Tamil Nadu. But I would like the Government to investigate what kind of substitute food can be made available in view of the fact that the farmers are unable to purchase ready-made cattle food.

One further point, Sir, that I wanted to mention and which I have stressed in the past is about State Trading and State Civil Supplies Corporation which has been formed. Even in the supplementary demands, a sum of Rs. 50 lakhs has been given as capital to the Civil Supplies Corporation.

MR. CHAIRMAN : Time is extended till the discussion is over.

THIRU A. R. DAMODARAN : I realise, Sir, that all over India, today, there is a climate of opinion which is being built on the hope that the entire distribution of foodgrains and essential commodities and every commodity that is in short supply, will somehow be made available by magic to the people if the State steps in and takes over distribution. In fact, I have a definite feeling that Government have a vested interest in creating shortages in essential commodities whereby this can be taken over from the private trade, and, Sir, hitherto we have been thinking that Government would step into heavy industry or core industry requiring Rs. 50 crores and Rs. 100 crores as capital. If we come to the unfortunate and destitute stage of the Government entering into trading activities, I am positive that nothing has any future in our country. This is a dangerous concept that Government should play a dominant part in trade and business, as has been pointed out by the Food Minister, and I hope he will consistently hold this view although I have no such hopes in view of the extreme pressure that is brought to bear upon him and also because of his fear of departing from the path of socialism if he does not follow the ideology that is being propagated by the Centre, namely, that the entire wholesale trading in grains should be taken over by the State authorities. This is a very dangerous

1973 மார்ச் 27]

[Thiru A. R. Damodaran]

concept. I am fully in agreement with the view that the weaker sections of society have to be protected and, if necessary, we may have to distribute certain essential commodities at subsidised rates. Here again I would suggest that the only limited control that the State should exercise is in acquiring certain buffer stocks and in having fair price shops and during the period of need or emergency when prices rise above a certain normal level, the Government may step in and release the stock so that it could act as an effective control. Taking over wholesale trade in food-grains, does not mean only taking over the business of 3,000 or 2,000 wholesalers. You must have a permit system for retailers and once you have the permit system, then all the necessary corruption in the bureaucratic apparatus in the distribution of permits and licences will come in. You have to go a stage further. When the State procures paddy or any other essential commodity, it has to fix a definite price at which its procurement agents, the Government officers, can procure. Sir, therefore, the greatest danger will be the danger to the producers who will not be able to get better price for their produce. As against procurement price of Rs. 54 per quintal for paddy in the villages, the price is about 1/3 above the Government procurement price. What is happening is that whereas the farmer surrenders 15 to 20 per cent of his produce at a slightly lesser rate, he is given an opportunity of selling 75 to 80 per cent of the balance of his produce at a higher price. My feeling, therefore, is that if State trading in paddy, wheat and any other commodity that have been announced is taken over as the responsibility of the State, then the Government will have no other business except to purchase and sell them. Their entire time and resources will be taken up in this way. Only the other day the Finance Minister of the Government of India announced that Rs. 160 crores would be required to trade in 2 million tons of wheat that must be imported into India to cover up the temporary shortage in wheat supply. I shudder to think what amount of resources would be required both by the State Government and by the Central Government in taking over the wholesale trade in foodgrains. It would necessarily mean diversion of resources and although they may say that they have the nationalised banks and L.I.C. resources at hand, I am certain that the diversion of such resources to such an unnecessary facet of the Nation's activity as retail or wholesale trade is totally unnecessary, and I

[Thiru A. R. Damodaran] [1973 மார்ச் 27]

hope that the State Government will resolutely resolve to stand against this proposal although they may be the only one amongst the 14 who are prepared to stand against, because ultimately the fate of the State Government itself depends on the successful implementation of such a scheme and I do not think, Sir, we have either the expertise or the organisation or even the resources to take up wholesale State trading in grains. I hope, Sir, that this idea will not be countenanced by this Government. Thank you.

7-00 திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, இந்த உணவுத்
பி.ப. துறைக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பினைப் பற்றிய புத்தகத்தில் முதன்முதலிலே கொள்முதல் பற்றி விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அந்த முதல் பக்கத்தில், எவ்வளவு முறைகள் இந்த லெவி முறையானது தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே குறிப்பாகக் கொண்டு வரப்பட்டது, எத்தனை சதவிகிதம் கொண்டுவரப்பட்டது, எத்தனை சதவிகிதம் மாற்றப்பட்டது, குறுவையின்போது அந்த லெவி மாற்றப்பட்டு மறுபடியும் லெவி கொண்டுவரப்பட்டது என்ற விவரங்களையெல்லாம் போட்டிருக்கின்றார்கள். இதிலிருந்து கொள்முதல் விஷயத்தில் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு நிலையான, உறுதியான திட்டம் இல்லை என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். ஏதாவது ஒரு நிரந்தரமான திட்டம் இருக்க வேண்டும். ஆண்டுக்கு ஆண்டு சம்பாவுக்கு ஒரு லெவி, குறுவைக்கு ஒரு லெவி என்று இருக்கின்றது. ஒரு சமயத்தில் குறைவாக இருக்கின்றது. நெல் தேக்கமாக இருந்தால், அந்த விலை குறைவாக இருந்தால், அந்த லெவியை எடுப்பது அல்லது விடுப்பது—இதுபோன்ற நிலைமைகள் எல்லாம் மாறி மாறி வருகின்றபோது தஞ்சை மாவட்டக்காரர்களில் ஒருவனான என்னைப் போன்றவர்களுக்கும்—அமைச்சர் அவர்களும் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான்,—அவர்களுக்கும் தெரியும்—அரசாங்கம் அடுத்த முறை என்ன செய்யப் போகின்றது என்ற நிலைமையிலிருக்கின்றது. அதை எல்லாரும் பார்த்துக் காத்துக் கிடக்க வேண்டியதாக இருக்கின்றது.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : தலைவரவர்களே, இதுபற்றி நானும் அவரும் தனியாகக் கூடப் பேசியிருக்கின்றோம். லெவி போடுவது அப்போதைக்கப்போது நமக்கு எவ்வளவு

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

தேவையுள்ளதோ அவ்வளவு சர்க்கார் கொள்முதல் செய்வதற்காகச் செய்யப்படுவது. கொள்கையில்லை என்பதல்ல. லெவி போடுவதே ஒரு கொள்கை என்று சொல்லிக்கொள்கின்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இந்த மாதிரி ஒரு நிலைமையைக் கொண்டுவரும்போது, அந்த நிலை என்ன நிலைமையிலே வரப் போகிறது என்று தெரியாத, புரியாத நிலைமையிலே தஞ்சை விவசாயிகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையை மாற்றுவதற்காக, கொள்கையாகவே அந்த லெவி முறையைக் கொண்டு வந்துவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, இந்தக் கொள்முதல் காரணமாக மிகுந்த துயரத்தை அனுபவிக்கின்றவர்கள் தஞ்சை மாவட்டக்காரர்கள். மற்ற மாவட்டங்களிலே மூட்டைக்கு 15, 20, 25 ரூபாயிலிருந்து 40 வரையிலே விற்றுக் கொண்டிருந்தது. ரூ. 40-க்குக் குறைவாக விற்க வேண்டிய அவசியத்தினால் தஞ்சை மாவட்டக்காரர்கள் அப்போதே நஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குக் காரணம் தஞ்சையில் அதிகமாக விளைகிறது. விளைகின்ற நெல்லிலிருந்து தான் நாம் நிதி எடுக்க வேண்டும். அதிலிருந்துதான் அரசாங்கத்திற்கு 'பப்பர் ஸ்டாக்' வரவேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக லெவி கொண்டுவருகின்றோம். சென்னையிலே உள்ளவர்களுக்குப் படி அரிசித் திட்டத்திற்கும் அல்லது மலிவு விலையிலே சென்னையிலே இருப்பவர்களுக்கும் கோவையிலே இருப்பவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக, தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருப்பவர்கள் இதுகாறும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தஞ்சை மாவட்டத்தில் லெவி போடுகிறபோது நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் வருத்தப்படுகிறார்கள். இந்தமாதிரிக் குறுவை உற்பத்தியை அரசாங்கம் வாங்கத் தவறிவிட்டாலும், வருத்தப்படுகின்றார்கள். சில நேரங்களில் அரசாங்கம்தான் வாங்க வேண்டுமென்று தஞ்சை மாவட்டத்திலேயிருந்து கோரிக்கை வருகின்றது. ஆனால் தேவையில்லாத நேரத்தில் அரசாங்கம் வாங்க வேண்டும், வாங்குவதற்கு தேவையான நேரத்தில் அரசாங்கம் வாங்கக்கூடாது என்று சொல்லக்கூடாது.

[1973 மார்ச் 27]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, மாநிலம் ஒரே 'ஸோன்' ஆக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேதான் இந்த வம்பெல்லாம் வருகிறது என்று நான் சொல்வேன். இதை மாநில அளவிலே நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காரணத்தினால் . . .

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாநிலம் ஒரு 'ஸோன்' ஆக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேதான், தமிழ் நாட்டிலே விலையை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது. பொதுவாக தமிழ் நாடு முழுவதும் நாம் பார்க்கும்போது, தமிழ் நாடு முழுவதும் விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது என்று சொன்னால், மாநிலம் முழுவதும் ஒரே 'ஸோன்' ஆக இருப்பதாலேதான். இல்லை என்று சொன்னால் தமிழ் நாட்டில் விலை ஏறிவிடும். இங்கே இருக்கின்ற மோட்டா அரிசி, விலை குறைவாக இருக்கின்றபோது கோளத்திற்குப் போகும். ஆந்திரத்திலிருந்து விலை அதிகமான அரிசி தமிழ் நாட்டிற்கு வரும். அதனால் விலை ஏறிவிடும். விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடும். எனவே தயவுசெய்து இந்த யோசனையைச் சொல்ல வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கட்டுப்படுத்துகின்ற நிலைமைக்காக சில மாவட்டங்கள் பாதிக்கப்பட்டக்கூடாது என்று கூறுகிறேன். இதை ஏன் சொல்கின்றேன்? இதனால் தஞ்சாவூர்க்காரர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். கொள்முதல் நிலைமை சீராக இருக்க வேண்டும். எல்லா விலைகளையும் அனுசரித்து இருக்க வேண்டும். அந்த ஸோனுக்கு ரிலாக்சேசன் வந்தால், உண்மையாக அந்த நெல்லுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய விலை என்ன என்பது தெரியும். கொள்முதலைப் பொறுத்தவரையிலே, லெவியை எடுப்பதும் விடுப்பதும் இல்லாமல், வேறு என்ன செய்வது என்று கேட்கின்றார்கள். இப்போது லெவி விதித்திருக்கின்றபோது, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரி, ஒரு 'பேர் பிளாஸ்' கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நிலையில் விலை இறங்கி விடுகின்றது. இது அரசாங்கத்தினுடைய கட்டுதிட்டத்தால் தான் ஏற்படுகின்றது. இந்த மாநிலத்தை ஒரு அளவாக வைத்

1973 மார்ச் 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மான விலை தஞ்சை ஜில்லாவினருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வசதி வாய்ப்புகள் உண்டாகும். இந்த லெவியின் காரணமாக அரசாங்கத்திற்குத் தேவைப்படுகிற பப்பர் ஸ்டாக் கிடைக்கின்றது என்பதை நான் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் வாங்குகிறபொழுது என்ன விலையிலே தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே மற்ற மாவட்டங்களிலே விற்கப்படுகிறதோ 'ஓப்பன் மார்க்கட்' டில் எந்த அளவில் 7-10 என்ன விலைக்கு விற்கப்படுகிறதோ அந்த விலைக்கு அரசாங்கம் பிற வாங்கினால் உண்மையாகவே உற்பத்தியாளருக்குப் பயன்படும். லெவி முறை மூலம் வாங்கினால், ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 7 அல்லது 8 குறைகிறது. அது விவசாயிகளுக்கு இழைக்கும் அநீதி என்பதைத்தான் சொல்லுகிறேன். ஆகவே அரசாங்கம் வாங்கும் போது ஒரு சில லட்சமோ கோடியோ நஷ்டம் கூட வரலாம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : லெவி சம்பந்தமாக இரண்டு கொள்கை இருக்கிறது. ஒன்று புரொடியூசர் லெவி, இன்னொன்று டிரேடர் லெவி. ஆந்திரா மாநிலத்தில் இன்னொரு முறை வைத்திருக்கிறார்கள்—மில்லர்ஸ் லெவி; ஹல்லிங் மெஷின் காரர்கள் எவ்வளவு அரைக்கிறார்களோ அதன் மீது லெவி விதிக்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அமைச்சர் அவர்கள் பிரச்சினையைக் குழப்புகிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் புரொடியூசர் லெவியானாலும் டிரேடர் லெவியானாலும் பாதிக்கப்படுவது புரொடியூசர் தான். அரசு அரசியல் ரீதியாக புரொடியூசரிடமிருந்து வாங்குகிறது. லெவியாக இருந்தால், அவர்கள் சத்தம் போடு வார்கள். மில்லிலிருந்து வாங்கும்போது, அந்த பிரச்சனை ஏற்படாமல் வாங்கிவிடலாம் என்பதைத் தவிர, அதனால் விவசாயிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படுகிறது என்பதைப்பற்றி எந்தவித ஆட்சேபணையும் இருக்கக் காரணம் இல்லை. ஆகவே அரசாங்கம் முடிந்தால், குறைந்தபட்சத் தேவைக்கு ஓப்பன் மார்க்கட் விலைக்கு வாங்கலாம். அதனால் ஏற்படக்கூடிய நஷ்டத்தை எல்லாமக்களும் பங்கிட்டுக்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். மாநிலத்திலுள்ள அந்த விவசாயிகள் மட்டும் நஷ்டத்திற்கு பொறுப்பேற்றாக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சரியான நிலை இல்லையென்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

அடுத்தபடியாக, தமிழ் நாடு உணவு வழங்குக் கழகம் ஒன்றை தஞ்சையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். உறுப்பினர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னது போல், மத்திய சர்க்கார் எல்லாத் துறையிலும் அரிசி, மற்ற உணவு தானிய வியாபாரத்தை அரசாங்கமே நடத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் இந்தப் பொருள்களின் விற்பனையாளர்களுக்குப் பரிந்து பேசவில்லை. அரசாங்கத் துறையில் வாணிபத்தை எடுத்துக்கொண்டால், என்னுடைய கவலையெல்லாம் இதுதான். இப்போது விவசாயிகளுக்கு லேனி முறையில், 'புளோர் பிரைஸ்' என்ற முறையில், ஓரளவுக்கு விலை கொடுக்கிறார்கள், சில சமயம் மூட்டை விலை ரூ. 29.70. அது ரூ. 34, 37, 40 வரையில் விற்கக்கூடிய வசதிகள் இருந்தன. வெளி மார்க்கெட்டில் அந்த விலைக்குப் போகும் பொழுது, சில சமயங்களில் நெல் உச்ச விலையில் இருந்தபோது அதிகப்படியாக விவசாயிகளுக்கு ரூ. 10 லாபம் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. தானை அரசாங்கம் உணவுக் கொள்முதலை எடுத்துக்கொண்டால்—இப்போதே விலை போதாது என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்—என்னதான் அரசாங்கம் கொடுத்தாலும், மூட்டைக்கு ரூ. 2 அல்லது 3 கொடுத்தாலும் மூட்டைக்கு ரூ. 8 அல்லது 10 கிடைக்க வாய்ப்பு இருந்தும், அரசாங்கத்தைத் தவிர வேறு யாருக்கும் விவசாயி நெல்லைப் போடமுடியாத ஒரு துர்பாக்கிய நிலைமை ஏற்பட்டால், இன்னும் கஷ்டமான நிலை விவசாயிகளுக்கு ஏற்படும் என்ற கருத்தைச் சொல்லுகிறேன். மொத்த வியாபாரிகளுக்காகச் சொல்லவில்லை. விவசாயிகளின் சார்பாக இந்தக் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவர் அவர்களே, பின்னாடிச் சொல்லுவார்கள் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்தக் குறுவை நெல்லுக்கு அரசாங்கம் நெல் கொள்முதல் ஆரம்பித்த பிறகு தான், விலை ஏறவில்லை என்று சொன்னார். 100க்கு 90 விவசாயிகள் குறுவை நெல்லை அதிகமாக விற்பதே கிடையாது. ஆயிரம் ஏக்கர், ஐநூறு ஏக்கர் வைத்திருக்கிற பெரிய மிராசுதார்கள் வேண்டுமானால், பணமுடை இல்லாமல் விற்ப்பிருக்கிறார்களே தவிர, சர்க்கார் கொள்முதல் செய்யும் காலத்துக்கு முன்னாடி வரையில் அதை விற்பது கிடையாது. குறுவை அறுவடையானவுடன், மழை பெய்யும்.

1973 மார்ச் 27] 'திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இந்த ஆண்டு இவ்வளவு கட்டு திட்டம் இருந்தும் கூட, இரண்டு நாளைக்கு சிவில் சப்ளை எஸ்.டி.சி. கொள்முதலில் தாமதம் ஏற்பட்டது. இரண்டு நாளில் மூட்டை விலையைக் குறைத்து விடுகிறார்கள். நானும் ஒரு விவசாயி என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன். இதற்கு முன்பு அறுக்கிறபோது தை மாதமானாலும் சரி, கார்த்திகை மாதமானாலும் சரி, மூட்டைக்கு ரூ. 5 அல்லது 10 அளவில் வியாபாரிகள் கொள்முதல் செய்திருக்கிறார்கள். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னது போல், அவர் விற்பனை பார்த்திருக்கலாம், எனக்குத் தெரியாது—எல்லா மக்களுக்கும் இன்றைக்கு சர்க்கார் கொள்முதல் வந்த பிறகு, குறுவை நெல்லுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கிறது. விலை குறையாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிறோம். இப்போது தெரியும். அன்றைக்கு சர்க்காருக்கு பருதியில் ஒரு விவசாயி சொன்னார்கள். வேண்டுமென்றால் டி.ஆர்.ஓவைக் கேட்கலாம். இரண்டு நாட்கள் திடீரென்று கொள்முதல் செய்யும்பொழுது, யாரோ ஒரு வியாபாரி ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 3 கூடக் கொடுக்கிறேன் என்று கொள்முதல் செய்திருக்கிறார்.

வருவது கொள்முதல் செய்த பிறகு, அதைத் தைக்கப்பட்டது. திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களிடம் ரிப்போர்ட் செய்திருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் வருகிறபோது கேட்டால், ரூ. 5 மூட்டைக்குக் கேட்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே வியாபாரிகளிடம் விட்ட பொழுது, அங்கே இருக்கிற ஏழை விவசாயிகள் குறுவையில், மழை காலத்தில், விற்பனை பார்த்ததே கிடையாது. 1967-ல் இந்த சர்க்கார் வந்து கொள்முதல் ஆரம்பித்த பிறகு, நல்ல விலையை பார்த்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: 'புளோர் பிரைஸ்' முறை வேறு. அதிகப்படியாக வரக்கூடிய லாபம் வேறு. ஒரு மூட்டை குறைந்த விலையில் தஞ்சாவூரில் விற்பனைக் கொண்டிருந்தது. நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அடிப்படையான விலை விவசாயிகளுக்கு வேண்டுமென்ற நிலைமையில் தான் அடிப்படை விலையை நிர்ணயம் செய்கிறோம். ஒரு சமயத்தில் வெளியில் வியாபாரி ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 3, 4 அல்லது 5 அதிகப்படியாகக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால், ஒரு விவசாயி என்ற முறையில்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

அமைச்சர் அவர்கள் கையில் மூட்டைகள் இருந்தாலும், ரூ. 3 அல்லது 4 மேலே வருகிறது என்ற நிலைமையில் அங்கே போடுவார்களே தவிர அரசாங்க விலைக்குப் போடவேண்டுமென்ற எண்ணம் யாருக்கும் வராது. ஏனென்றால் அதிக விலை வருகிற போது அதை விரும்புவது தான் யாருக்கும் இயல்பாக இருக்கும். ஆனால் தஞ்சையைப் பொறுத்த வரையில், அதிகாரிகளை விசாரிக்கிறபோது, எங்கனிடத்தில் மூட்டைகள் இருக்கின்றன. இன்னும் 1 மாதம், 2 மாதம் வைத்துக்கொள்ள வசதி இருக்கிறது. இன்னும் ரூ. 3 அல்லது 4 அதிகமாகக் கிடைக்கும்", என்று சொன்னார்கள். அதே சமயத்தில் பல இடங்களில் பரவலாக மூட்டைகள் இருக்கின்றன, ஆனால் அவர்கள் விற்க முடியாது இருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். என்னிடத்தில் அவர் சொல்லுகிறபோது, "அமைச்சரிடத்தில் இந்தக் கருத்து எட்டுகிறதோ இல்லையோ. என்னிடத்தில் கேட்டுவிட்டு நான் மூட்டைகளைப் போடவில்லை என்று சொன்னவுடன் எல்லோரும் போடவில்லை என்ற கருத்தைச் சொன்னாலும் சொல்வார்கள்"

கிடைக்க வசதியிருக்கிறது. அந்த நிலைமை இனிமேல் வாராதோ என்ற பயம் விவசாயிகளுக்கு ஏற்படும். ஏனென்றால் இன்றைய தினம் ரூ. 29½க்கு பதில் ரூ. 31 கொடுத்தாலும்கூட மேற்கொண்டு விலை ஏறக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. அரசாங்கம் வாணிபத்தை எடுத்தால், அதனால் சரிவர நடைபெறாத நிலைமை ஏற்படக்கூடும் என்ற பயம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, நண்பர் திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் ஓரளவுக்கு இதைத் தெரிவித்தார்கள். கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு அரசு ஆணையின் மூலம் மொத்த விப்பாரிகள் இவ்வளவு ஸ்டாக் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவிட்டிருப்பதாக என்னிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். அதன் காரணம் என்ன என்று பார்க்கிற போது, அண்மையில் கேரளாவுக்குக் கடத்தல் செய்கிறார்கள் என்பதற்காக, இம்மாதிரி முறை கொண்டுவந்தால் கடத்தலாகப் போகாது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அப்படிக் கடத்தலாகப்

1973 மார்ச் 27]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கொள்ளுகிறேன். கடத்தல் கூடாது என்பதற்காக அங்கிருக்கிற மக்கள் எல்லாம் அகலிலைக்கு வாங்கவேண்டுமென்ற நிலைமையை அமைச்சர் அவர்கள் உருவாக்கக்கூடாது. அதைப்பற்றி உடனே பரிசீலிக்க வேண்டும் என்பதை மக்களுடைய சார்பாக இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் இந்த பட்ஜெட்டின் மீது பேசும்போது சொன்னேன். மலிவு விலை அரிசித் திட்டம் என்பது சென்னைக்கும் கோவைக்கும் என்று நம்முடைய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இன்றையதினம் நாட்டிலே மக்கள் விலைவாசியின் உயர்வால் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிற நிலைமையில், மற்ற மாவட்டத் தலைநகரங்களிலும் ஓரளவுக்கு இந்த மலிவு அரிசித் திட்டத்தை கொண்டு வர வேண்டுமென்று நான் அரசைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக தஞ்சை பிரதேசத்திற்காவது கொடுக்கக் கூடாது என்று மாண்புமிகு அங்கத்தினர் கேட்கிறார்கள். அதற்கும் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கடைசியாக, ஒன்றை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சர்க்கரை கார்டைக் கொண்டு சர்க்கரை கொடுக்கிற அளவை வைத்து, மண்ணெண்ணெய் கொடுப்பது கார்டால், சர்க்கரை கார்டு கொடுக்கிறபோது வருமானத்திற்குத் தகுந்தவாறு கார்டு கொடுத்தார்கள். சாதாரணமாக ஏழை மக்களுக்கு சர்க்கரை அவ்வளவு தேவையில்லை என்ற நிலைமையில் அவர்களுக்கு ஒரு கிலோவும் வசதி உள்ளவர்களுக்கு 6 கிலோவும் கொடுத்தார்கள். இந்த மண்ணெண்ணெய் கொடுப்பது அந்த சர்க்கரை கார்டு அடிப்படையில் என்று இருக்கிற காரணத்தால், ஒரு கிலோ சர்க்கரை கார்டு உள்ளவனுக்கு இவ்வளவு மண்ணெண்ணெய், 6 கிலோ சர்க்கரை கார்டு உள்ளவனுக்கு இவ்வளவு மண்ணெண்ணெய் என்று வைத்தால் சரியாக இருக்காது. ஏழையாக இருப்பவர் சளுக்கு மண்ணெண்ணெய் அதிகமாகச் செலவாகும். ஆகவே சர்க்கரையையும் மண்ணெண்ணெய்யையும் சேர்த்து இணைந்து ஒரு கார்டு கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களிடம் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1973 மார்ச் 27]

முடிவாக நான் சொல்ல வேண்டியது இந்த சர்க்கரையைப் பொறுத்தவரையில் கிட்டத்தட்ட ஒரு கிலோ ரூ. 2.15க்கு விற்கிறோம் என்று சொன்னாலும்கூட ரூ. 4 வரை விற்கக்கூடிய நிலைமைகளையெல்லாம் இந்தச் சமயத்தில் பார்க்கிறோம். பல இடங்களில் சர்க்கரை மூட்டைகள் கிராம அலுவலர்களுக்கும் அங்கே இருக்கிற கூட்டுறவு யூனியன்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டு, வட ஆற்காடு மாவட்டம் போன்ற இடங்களில், அந்த மூட்டைகள் மக்களுக்குப் போய்ச் சேராத நிலைமையில் விற்கப்பட்டு, பல கம்பெனெய்ண்டுகள் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அந்த மாதிரி முறைகளை மாற்றி மக்களுக்கு நல்ல முறையில் சர்க்கரை கிடைக்கக்கூடிய வசதியைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணவு வழங்கும் கார்ப்ப ரேஷனைப் பொறுத்தமட்டில், அரசாங்கம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உணவுத் துறையை அரசு எடுத்துக் கொண்டால் பல கோடி ரூபாய் மாநில அரசு அதிகல் போட வேண்டியிருக்கும்.

7-20
பி.ப.

இந்த உணவுத் துறையில் வியாபாரம் செய்வதற்காக 'புட் கார்ப்பரேஷன் ஆப் இண்டியா' வேண்டிய அளவு பணத்தை மூட்டைகட்டி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு உபரி வேண்டுமோ அதையும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களை வைத்தே வாங்கச் சொல்லி இந்த அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை போக, நீங்களாக ஒரு வர்த்தகக் கார்ப்பரேஷனை ஆரம்பிப்பீர்களானால், அதற்கு கோடிக்கணக்கான பணம் தேவைப்படும். அது மாநில அரசுக்கு இருக்கிறதா? இது மாதிரி போட்டியிலே இறங்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கருத்தூன்றி கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பொருள்கள் சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகின்றேன். பொதுவாக உணவுப் பொருள்களுடைய விலைகள், குறிப்பாக அத்தியாவசியப் பண்டங்களாக இருப்பவைகளின் விலைகள், மனிதனுடைய வாங்கும் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட நிலைமைக்கு உயர்ந்துகொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கின்றன.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அவசியத்தை முன்னிட்டு, சாமான் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமையில் ஒரு நாளைக்கு ஏதாவது ஒரு பொருளின் விலை ஏறி விட்டால், மறுநாள் அந்தச் சரக்கு ஏராளமாகக் கிடைத்தாலும் கூட, விலை குறைவதில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன என்றே புரியவில்லை. இந்த விலைகளைக் குறைப்பதற்கு நமது மாநில அரசு மட்டும் நடவடிக்கை எடுப்பதனால் முடிவதில்லை என்று சொல்வதை, ஓரளவில் வேண்டுமானால் நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம். மத்திய அரசு மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து சரக்குப் போக்கு வரத்துகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறது. ஆகையினால் நாமே அதைச் செய்துவிட முடியாது என்று சொல்வதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால் சில சாமான்கள், சில விஷயங்களில் நாமே கட்டுப்படுத்தக்கூடிய அளவில் இருக்கக் கூடியதை அரசாங்கம் கவனிக்காமல் இருப்பது நல்லதல்ல. மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டம் அளவுக்கு மீறிப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. சில பொருள்களின் விலை வாங்கும் சக்திக்கு மேல் அதிகமாகிக்கொண்டிருப்பதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதற்காக உணவுக் கொள்கை சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் இந்த அறிக்கையில் சில யோசனைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அரசாங்கமே கடைகளை வைத்து அத்தியாவசியப் பண்டங்களைக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது வரவேற்கத் தகுந்த ஒரு விஷயந்தான். இதிலே இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருக்கும் பழைய அனுபவத்தையும், இதற்கு முந்திய அரசாங்கம்-- காங்கிரஸ் அரசாங்கம்--இருந்த காலத்திலிருந்த அனுபவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மிகவும் உஷாராக நாம் நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, யோக்கியப் பொறுப்புள்ள நபர்கள், மேலேயிருந்து கீழே வரை இருந்தாலொழிய, இது சரிவர நடைபெறுவதில்லை. மதுரையிலே ஆயிரக்கணக்கான மூட்டை கோதுமை, அரிசி, இவைகளுக்கு வியாபாரிகள் (Chalan) சல்லான் கட்டியதாகப் போய்ச் சலானைக் கொண்டுவந்து காட்டி சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அந்தக் கேஸ் நடந்து தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விடவில்லை. அரசாங்கம் சரியான நடவடிக்கை எடுத்துத் தண்டித்துவிட்டார்கள். சர்க்காருடைய கோடவுனில் இருக்கும் மூட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு போவதற்கு வண்டிகள், லாரிகள் வந்து, ஏற்றிக்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

கொண்டு போயிருக்கின்றன. கஜானாவில் பணம் கட்டிவிட்டு வந்துவிட்டோம் என்று பொய்ச் சலாங்கை சமர்ப்பித்துவிட்டு மூட்டைகளை எடுத்துப் போய்விட்டார்கள். இதை ஒரு வருஷம், கழிந்ததுதான் கண்டுபிடிக்க முடிந்திருக்கிறது. பணம் கட்டியதாக சலான் வந்தவுடனேயே ஏன் மூட்டைகளைக் கொடுக்க வேண்டும்? மறுநாள் உண்மையாக பணம் கட்டியிருக்கிறார்களா என்று சரி பார்த்துக்கொண்டு ஏற்றினால் என்ன? இன்று சரக்கை ஏற்ற வேண்டுமென்றால், இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பே பணம் கட்ட வேண்டும் என்ற முறையைக் கொண்டு வந்தால், இந்தக் கஷ்டம் ஏற்படாது என்று அரசாங்கத்திற்கு நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் கொள்முதல் செய்கிற நெல்லை கூலிக்கு அரைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று லைஸ் மில்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அப்படி அனுப்புகிற நெல்லுக்கு அரிசி வருவதில்லை. இப்படி சர்க்காருடைய நெல்லை, அரிசி மில்களிலே கொடுத்து அரைத்துக்கொடு என்று சொன்ன நெல்லை, அவர்கள் விற்றுவிடுகிறார்கள். ஒரு லட்சம், இரண்டு லட்சமல்ல. பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் பெறும்படியான நெல்லை விற்றுவிட்டார்கள். நான்கைந்து ஆண்டுகளாக அந்தப் பணத்தை வசூல் செய்ய முடியவில்லை என்றால், எப்படி இந்தத் தொழிலை நடத்துவது அரசாங்கம்? ஆகவே இதில் ரொம்பக் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். திண்டுக்கல்லில் ஒரு மில்காரரிடம் இரண்டு மூன்று லட்ச ரூபாய் பாக்கியிருக்கிறது. இன்னும் பழனியிலே சில மில்காரர்கள் இம்மாதிரி இருக்கிறார்கள். பணம் வரவேண்டியிருக்கிறது. மூன்று நான்கு வருஷங்களாக வசூலிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. இதற்கு பஞ்சாயத்து வேறு. கலெக்டர் கூப்பிட்டு சமரசம். ஏனென்றால் சொத்துக்களையெல்லாம் மறைத்து விட்டார்கள். மில்லர்கள் அரசாங்கத்தை மோசம் செய்து விட்டார்கள். இதுமாதிரி மதுரையில் நடந்திருக்கிறது. பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டியிலே போனவாரம் விவாதித்தோம். இதை யெல்லாம் பார்க்கும்போது, அரசாங்கம் மக்களுடைய பணத்தை வியாபாரத்தில் ஈடுபடுத்தும்போது மிகவும் உஷராக இருக்க வேண்டும். சோஷலிசக் கொள்கையை நாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றால், அரசாங்கம் சில முக்கிய பொருள்களின் வியாபாரத்தைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். இதைத் தவிர்க்க

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

முடியாது. அப்படி வியாபாரம் செய்வதை நான் குறை சொல்ல வில்லை. ஆனால் அதற்குத் தகுந்த சாதனங்களை, இயந்திரங்களை நாம் சிருஷ்டித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சென்னை நகரத்திலே துறைமுகத் திலிருந்து லாரிகளில் ஏற்றிவிட்ட கோதுமை மூட்டைகள் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போய்ச் சேரவில்லை. வருஷம் நான்கு ஆகிறது. இன்னும் அந்த லாரிகளைப் பிடிக்கவில்லை. சரக்கையும் பிடிக்கவில்லை. கோதுமை மூட்டைகள் என்ன ஆயிற்று என்றே தெரியவில்லை. ஹார்பரிலேயிருந்து கோடவுனுக்கு அனுப்பிய மூட்டைகள், 15 லாரி லோடு என்ன ஆயிற்று என்று தெரிய வில்லை. இன்னும் பிடிக்கவில்லை. மூன்று நான்கு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. இம்மாதிரி காரியங்கள் நடக்கும்போது, இம்மாதிரி மீண்டும் மீண்டும் செய்வதென்றால், நம்முடைய நிர்வாக இயந்திரத்தை மிகவும் கச்சிதமாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். மக்களுடைய பணம் அவ்வளவு லேசாக, விரயமாகவிடக்கூடாது என்பதை உணவுத் துறைப் பொறுப்பை புதிதாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் எனது பழைய நண்பர் அவர்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மலிவு விலைக் கடைகள் மூலம் கோவையிலும் சென்னையிலும் மட்டும் அரிசி கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், நான் அதை வரவேற் கிறேன். மாதம் ஒன்றுக்கு 300 ரூபாயும், அதற்குக் குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு மலிவு விலையில் அரிசி வழங்கும் திட்டம் சென்னையிலும் கோவையிலும் மட்டும் செயல்படுத்தப் படுகிறது. இந்த இரண்டு நகரங்களைத் தவிர, அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்கள் ஏராளமாக இருக்கக்கூடிய நகரங்கள், மதுரை, திருச்சி, ஆகவே இந்தத் திட்டத்தை இந்த நகரங்களிலும் பின்னர் மற்ற பகுதிகட்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டும். ரூ. 300-க்குக் குறைவாக மாத வருவாய் வரக்கூடியவர்கள் யாராக இருந்தாலும், குறிப்பாக தொழிலாளர்களுக்காகவாவது இந்த வசதியை விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு: அப்பொழுது கிராமங்களுக் கெல்லாம் வேண்டாமா? எல்லாம் நகரங்களுக்குத்தானா?

[1973 மார்ச் 27]

திரு. கே. ராஜாராம்: முதலில் இதுவரட்டும். நீங்கள்தான் சொல்லிவிட்டீர்களே. அதை நான் மீண்டும் சொல்ல வேண்டுமா?

அடுத்தபடியாக, சர்க்கரை விநியோகம் சம்பந்தமாக ஜூனறைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னை நகரத்திலே கூட அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கிற அளவு—6 கிலோகிராம்—மாதா மாதம் கிடைப்பதில்லை. 5 கிலோகிராம் கொடுத்துவிட்டு, இந்த மாதம் இவ்வளவுதான் வந்தது என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். இது வேறு யாரும் சொல்வதில்லை. செக்ரடேரியட்டிலே வேலை செய்கிற குமாஸ்தாக்களே என்னிடம் வந்து இந்தக் குறையைச் சொல்கிறார்கள், மாதம் 5 கிலோவிற்கு மேல் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே சொன்ன 6 கிலோவாவது கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, கொசின் கண்டிப்பாக கிராமங்களில் கிடைக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் பல கிராமங்களில் தெருவிளக்குகள்தான் இருக்கின்றனவே தவிர, வீடுகளுக்கு விளக்கு இல்லை. நகரங்களில் எல்லா வீடுகளுக்கும் 'லைட்' கொடுத்திருக்கிறோம். கிராமங்களில் கொசின் இல்லையென்றால், அவர்களால் தாங்க முடியாது. ஆகவே அவசியமாக கிராமங்களில் தாராளமாக கொசின் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பருப்பு வியாபாரம் சம்பந்தமாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். மத்திய மாகாணம் போன்ற பிற மாகாணங்களிலேயிருந்து பருப்பு தருவிப்பது பற்றிச் சொன்னார்கள். இதிலும் நான் சிறு எச்சரிக்கைவிட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். துவரம் பருப்பிலே கலர் ஏற்றுகிறார்கள்.

7:30
பி.பு

கேசரி பவுடர் கலரை ஏற்றுகிறார்கள். மஞ்சள் கலரில் 'லெட்' ஈயத்தைக் கலந்து செய்யப்பட்டதால்—பத்திரிகையில் கூட செய்தி வந்தது—பலர் விஷ உணவை உட்கொண்டு வைத்தியம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது, என்று. அதற்குக் காரணம் இருந்தப் பருப்புதான். ஆகவே, கொள்முதல் செய்யும் பருப்பில் கலர் ஏற்றிய பருப்பைத் தருவிக்க வேண்டாமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

இப்போது அரிசி எடையிலே வியாபாரம் நடப்பதால் அமோனியம் போன்ற பல உப்புகளை அதிலே கலக்கிறார்கள், கனத்தை அதிகரிப்பதற்காக. இதிலும் அரசு கொள்முதல் செய்யும்போது கலப்படம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

உணவுப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கின்ற அமைச்சரவர்களுக்கு, பொதுவாக இந்த வருஷம் கஷ்டம் ஏற்படவில்லை. இனிமேல், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் கஷ்டம் வராமலிருந்தால் நல்லதுதான். கொள்முதல் செய்யும்போது அதிகமாக கிராமப் படுத்தாமல், சில பகுதிகளைப் பிரித்து வைத்து, லெவி கொள்முதல் வசூலிக்கலாம். இந்த முறை கிராமத்தைக் கொடுக்காது. யாரிடம் இருக்கிறதோ அவர்களிடம்தான் வாங்கவேண்டும். கொள்முதல் பண்ணி வெளியிலே கொண்டுபோகிற சரக்குகளுக்கு மட்டும் லெவி என்று வைத்துவிட்டால், விலை தாளை ஏலுகிறது. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், 100 மூட்டையில் 15 மூட்டையை அரசு குறைந்த விலைக்குக் கொள்முதல் செய்து விட்டால், அதனால் ஏற்படக்கூடிய நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட மீதமுள்ள 85 மூட்டைக்கு அதிகமாக விலை வைத்து விற்கிறார்கள். ஆகவே, அரிசி விலை ஏறிக்கொண்டே போகிறது. குறைவதாகத் தெரியவில்லை. அரசாங்கம், உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடாமல் பாதுகாப்பதற்காகத்தான் லெவி கொள்முதல் நடத்தி இருப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். புதிதாக ஒரு வார்த்தை— ‘முடை’ என்ற வார்த்தையைப் பார்க்கிறேன். அதனுடைய பொருள், “மொத்த ஸ்டாக்” என்று நினைக்கிறேன். பெரிய அளவு ஸ்டாக் செய்வதற்கு முடை இருப்பு என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி ஸ்டாக் செய்வதில் தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் அடிக்கடி குத்துசி போட்டு எடுத்துப் பார்த்து, கெடாமலிருக்கிறதா என்று பார்ப்பது வழக்கம். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், பத்து ஆண்டு களுக்கு முன்னால் ஏற்பட்ட ஒரு அனுபவத்தை இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆயிரக்கணக்கான மூட்டை அரிசியை குப்பையிலே கொட்டக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. “மக்கிப் போய் விட்டது—மனித உபயோகத்திற்குத் தகுதி அற்றப்போய்விட்டது” அந்தக் கெட்டுப்போன அரிசியின் மாதிரியை இங்கே கொண்டு வந்து 1963-64-வது ஆண்டு டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்தப் பகுதியில் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த போது,

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1973 மார்ச் 27]

காண்பித்தார். எவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் அது கெட்டுப் போயிற்று என்பதைப் பார்த்தோம். ஆகவே, சர்க்கார் வாங்கி ஸ்டாக் வைக்கும் அரிசியை ஒவ்வொரு மூட்டையையும் 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறை சரி பார்த்துவிட வேண்டும். கெட்டுப் போயிற்று என்று பார்க்க வேண்டும். இதை எதற்காகக் கூறுகிறேன் என்றால், இதை அமைச்சரோ, செக்ரடரியோ, அல்லது இலாக்கா டைரக்டரோ போய்ப் பார்த்துவிட முடியாது. ஸ்டாக் இருக்கிற அரிசி கெட்டுப் போயிற்று என்று ஒவ்வொரு மாதமும் பரிசீலனை செய்வதற்காக தனியாக இன்ஸ்பெக்டர்களைப் போட வேண்டும். கெட்டுப்போன அரிசியைக்கூட விற்றுவிட வேண்டும் என்று தான் மனிதனின் இயற்கை சுபாவம் விரும்பும். கழிவுப் பொருளாகக் கழித்துவிட மனம் வராது. அதனால், இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்து, அதிக ஸ்டாக் இருக்கிறபோது பரிசீலனை பண்ண வேண்டுமென்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவரவர்களே, உணவு மானியம் மிக முக்கியமானது என்றாலும்கூட, உறுப்பினர்கள் அதிகம் பேர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். அமைச்சர்களிலே கூட நான் ஒருவன் தான் இருக்கிறேன். ஆகவே, உணவுத் துறை கொஞ்சம் கஷ்டமான துறையாக இருக்கிறது என்பதை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் ஒப்புக்கொள்வார் என்று நினைக்கிறேன்.

(குறுக்கீடு)

உறுப்பினர்கள் எல்லாம் கூடியவரையிலும் என்னுடைய உணவுத் துறைக்கு எந்த அளவுக்கு ஆதரவாகப் பேச வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குச் சிறப்பாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அதிலேயும் குறிப்பாக, நம்முடைய மேலவையைப் பொறுத்தவரையிலும், மேல் சபையிலிருந்து அமைச்சரானவர் என்ற முறையிலே நமது உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எனக்கு எந்த அளவுக்கு யோசனைகளை யெல்லாம் கூறி இந்த உணவுத் துறையை சிறப்பிக்க வேண்டுமோ, அந்த ஆற்றலை எல்லாம் எனக்குத் தந்தமைக்கு உள்ளபடியே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏதாவது ஒருசில குறைகள் இருந்தாலும்கூட, மீண்டும் மீண்டும் உங்கள் யோசனைகளைக் கேட்டு நான் செயல்படுவேன் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தம்முடைய எண்ணங்களையெல்லாம் எந்த அளவுக்குச் சொல்ல முடியுமோ, அந்த அளவுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொதுவாக 10 நாட்களாக நம்முடைய பத்திரிகைகளைப் பார்த்தபோது, நம் உணவு மானியம் விவாதத் திற்கு வருகின்றபோது, மத்திய அரசின் முடிவைப்பற்றி திரு. தாமோதரன் அவர்களும் என்னுடைய மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் மிகவும் காரசாரமாகப் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவர்கள் காரமாக வார்த்தைகளை உபயோகிக்காவிட்டாலும் எந்த அளவுக்கு என்னைப் பயமுறுத்த வேண்டுமோ, எந்த அளவுக்கு கிளி செய்ய வேண்டுமோ, அதைச் செய்திருக்கிறார்கள். தனியார் துறையில் செய்யப்படுகிற காரியம் எவ்வளவு சிறப்புடையது என்றும், அதே நேரத்திலே பொதுத் துறையிலே வருகின்ற போது, மொத்தக் கொள்முதலை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டால், எதிர்காலத்தில் என்னென்ன சங்கடங்கள் எல்லாம் வரும் என்பதையும் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் திரு. இராச மானிக்கம் முன்னதாகப் பேசியதை வைத்துக்கொண்டு, அதை ஆமோதிக்கின்ற விதத்திலே, பேசியிருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே, இதிலே கஷ்டங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. நானும் தெரிந்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் எப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் எல்லாம் தயவு செய்து மீண்டும் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது அரிசி ஒன்றுக்கு மட்டும் தமிழ்நாடு தனி மண்டலமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னார். மற்றவைகள் எல்லாம் சர்க்காருடைய கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. அரிசி, ஜீனி ஆகிய இரண்டும் கூடியவரையில் மத்திய சர்க்காருடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கின்றன. ஜீனியைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் இங்கே செயல்படுகிறோம். அரிசியைப் பொறுத்தவரையில், தனி மண்டலமாக ஆக்கிச் செயல்படுகிறோம். என்ன இருந்தாலும் திரு. சுவாமிநாதன் தன்னுடைய முழுப் பேச்சிலும் அரிசி விலை ஏறவில்லை, அரிசி விலை ஏறவில்லை அரிசி விலை ஏறவில்லை என்ற ஒன்றையேதான் பேசி வந்தார். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அரிசித்தாக தனி மண்டலமாக ஆக்கியிருப்பதால், ஆண்டொன்றிற்கு 1 லட்சத்து 10 ஆயிரம் என்ற அளவுக்குக் கொள்முதல்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

செய்து வைத்திருக்கிற காரணத்தால், எங்கெங்கே வியாபாரிகள் கொடுமை செய்கிறார்களோ, ஏழைகளிடம் அதிக விலைக்கு விற்கிறார்களோ, அந்த இடத்தில் அரிசியைக் கொண்டு சென்று உணவு விலையை ஓரளவுக்குச் சமாளிக்கின்ற காரணத்தால், அரிசியைப் பொறுத்தவரையிலும், ஒகோ என்ற அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவுக்குச் சமாளிக்க முடிகிறது. விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடிகிறது.

7-40
பி. ப.

திரு. இராசகோபால் அவர்கள் அரிசி அதிகமாகச் சாப்பிடாதவர். அரிசி வாங்குகிறாரோ, என்னவோ, தெரியாது. யார் சொல்வதை வைத்துக்கொண்டோ, என்னவோ, அரிசி விலை ஏறியிருக்கிறது என்று அவரும் சொன்னார். ஆனால், அரிசி விலை ஏறிவிட்டது என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. அடுத்து, அப்படி எங்கேயாவது ஒரு இடத்திலிருந்தாலும் கூட, அதை நிச்சயமாக நாமே சமாளிக்கிற அளவிற்கு நம்முடைய துறை அரிசியைப் பொறுத்த அளவிற்கு செயல்பட்டு வருகிறது. மற்றவைகளைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். பருப்பு விலை ஏன் உயர்ந்திருக்கிறது? எண்ணெய் விலை ஏன் உயர்ந்திருக்கிறது? இதையெல்லாம் சர்க்கார் தலையிட்டுச் செய்திருக்கிறதா? ஏன் விலை உயர்ந்திருக்கிறது? இஷ்டப்படி வியாபாரிகள் விலை வைத்து விற்பதால் இது ஏற்படுகிறது. ஏழை விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்கின்ற பொருளைக் கொண்டுவருகிறபோது மார்க்கெட்டிலே என்ன விலை வைத்திருக்கிறார்கள்? நம்முடைய திரு. சுவாமி நாதன் முன்னே சொன்னதுபோல, படு அடி அடித்துக் குறைத்து வாங்குகிறார்கள். முதல் மாதத்திலே 80 ரூபாய் விற்பது. அடுத்த மாதம், அறுத்து எடுத்த உடனே 50, 40 என்று கொள்முதல் செய்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு பார்த்தோம். விவசாயிகள் எல்லாம் கொடுத்த பிறகு, திடீரென்று 15 நாள், 20 நாள், ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னே துறு ரூபாய்க்கு மேலே விலை ஏறுகிற நிலைமை வந்துவிட்டது. இதை யார் செய்கிறார்கள்? இப்படி ஏறிய விலைக்கு யார் காரணம்? எண்ணெய் விலை ஏறியதற்கு யார் காரணம்? இன்னும் மற்ற விலைவாசிகளெல்லாம் ஏறியதற்கு யார் காரணம்? நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் இந்தக் கொடும் பாவிகள் அரிசியிலே கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னார். அரிசி வியாபாரத்தை எடுத்திருக்கிற காரணமே அதிலே அவர்கள் கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்பதுதான். இந்த வியாபாரிகள்தான் உண்ணும் உணவில் கொடுமை செய்கிறார்கள்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இப்படி கொடுமை செய்கிறவர்கள் கையிலே இன்றைக்கு வியாபாரத் துறை மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவையும் செய்கிறார்கள். யார் இதற்கு ஜவாப்தாரி? யார் இதற்குப் பதில் சொல்வது? மொத்தக் கொள்முதலையும் சர்க்காரே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று பெரிய அளவிலே சொல்கிறார்கள். நானும் சரி என்று ஒத்துக்கொள்கிறேன். நான் அரிசியைப் பொறுத்தவரைக்கும் கியாசன்டி தருகிறேன். ஜீனியைப் பொறுத்த வரைக்கும், நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னதுபோல, இப்போது பிளாக் மார்க்கெட்டிலே விற்கப்படுகிறது. ஏழை எளியவர்கள் வாங்கவில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுத்ததையே அவர்கள் வாங்கவில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய காட்டுகளை விற்று விடுகிறார்கள். இது தான் நடைபெறுகிறதே தவிர, வாங்குகிறவர்கள் வலிவு உள்ளவர்கள் வாங்குகிறார்கள். பிளாக் மார்க்கெட்டில் வாங்குகிற அளவிற்குத் தகுதி உள்ளவர்கள் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் ஏழை எளியவர்களுக்கு கிட்டத்தட்ட 89 ஆயிரம் மக்களுக்கு காட்டு கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்களுக்கு ஒரு கிலோவிலிருந்து 6 கிலோ அளவிற்கு மேல் போகாமல் நாங்கள் ஜீனி கொடுக்கிறோம். கொடுப்பதிலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் குறையவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி இல்லை. இப்படி விலை ஏறுகிறது. தயவு செய்து நீங்கள் அந்த நிலைமைகளை எடுத்துப் பார்த்தீர்களானால், அதிலே தவறு நடந்திருப்பது தெரியும்.

ஆனால் துவரம் பருப்பைப் பொறுத்த வரைக்கும் உங்களுக்குத் தெரியும்; மற்ற பருப்பு வகைகளின் நிலைமையும் உங்களுக்குத் தெரியும். அந்த அளவிற்கு நாட்டு நிலைமை இருக்கிறது. இதை இன்னும் கொள்ளை லாபக்காரர்கள் கையிலே விட்டுவைத்திருப்பதா? அதிலிருந்து நாம் டக்கனைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து, தயவு செய்து செயல்பட வேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்லீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். இங்கு அரிசிக் கொள்முதல் முழுவதையும் நீங்களே செய்கிற காரணத்தினால், நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், —விராசதார்கள் சார்பில் பேசினார், — விலை ஏறவில்லை, விலை ஏறவில்லை, அதிகமான ரூபாய் மிராசதார்கள் களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்களே தவிர....

[1973 மார்ச் 27]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : விவசாயிகள் தான் இருக்கிறார்களே தவிர, மிராசுதார் என்று யாரும் கிடையாது. 15 ஏக்கரா என்று நீங்கள் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். 15 ஏக்கரா உள்ளவர்களுக்கு அதனாலே வருமானம் வந்தால்தான் இன்னும் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவார்கள், இன்னும் அரிசி விலை குறையும் என்ற கருத்தை யொட்டிச் சொன்னேனே தவிர, மிராசுதார்கள் என்று யாரும் கிடையாது.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும், 2 ஏக்கரா இருந்தாலும் பத்திரிக்கையில் மிராசுதார்கள் என்று தான் போட்டுக்கொள்வோம். அந்த முறையிலே தான் சொன்னேன். மிராசுதார் என்று வடபாதி மங்கலத்தைச் சொல்லவில்லை. சாதாரண சிறு விவசாயிகளுக்காகத் தான் இந்தத் திட்டமே போடப்பட்டது. இன்றைக்கு நாட்டில் ஒன்றுக்கு நூறுக விலை ஏறுகிறதென்றெல்லாம் பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். “பண வீக்கமே முக்கிய காரணம். விலைவாசி உயர்வு மிகவும் மகத்தான பிசச்சினை. இன்றைக்கு ஏறும் விலைவாசியைக் கண்டு அரசாங்கம் மிகவும் கவலையடைந்திருக்கிறது. இந்தச் சுவாலை சமாளிக்க அரசாங்கம் இயன்ற அளவிலே முயன்று வருகிறது”, என்று மத்திய அமைச்சர் திரு. மோகன் தாரியா பதிலளித்திருக்கிறார். அங்குள்ள மத்திய அரசாங்கமே இதிலே ரொம்பவும் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி மத்திய அரசாங்கம் பல முயற்சிகளைச் செய்தும்கூட, இந்த வியாபாரிகளுடைய நிலைமைகளை அடக்க முடியவில்லை. அதற்காக இரண்டொரு பொருளைக் கூட நாம் எடுத்துப் பார்த்திருக்கிறோம். எடுத்தவற்றில் சர்க்கார் இதுவரையிலே வெற்றி கண்டிருக்கிறது. நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர், அவர்கள் இந்தக் கொள்முதலிலே மூட்டை ஸ்டாக் வைப்பதனால் ஏற்படுகின்ற சங்கடங்களைச் சொன்னார்கள். 5 ஆண்டுகளுக்குள்ளே ஓரளவிற்குச் சீராக்க முடியும். வேண்டிய அளவிற்கு அப்போதெல்லாம் கோடவுன் வசதி கிடையாது. இந்த அளவிற்கு கோடவுன் வசதி யெல்லாம் இருக்கிற காரணத்தினால். இதன் மூலம் ‘ஸ்டாக்’ செய்து அதற்கான மருந்துகளைப் போட்டு வைக்கிற நிலைமை இருக்கிறது. இதற்கான முயற்சிகளை எல்லாம் சர்க்காரிலே எடுத்திருக்கிறோம் என்கின்ற நிலையில் அந்த யோசனைகளை யெல்லாம் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்.

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

அதே போல இன்றைக்கு நாம் 25 லட்சம் டன் உற்பத்தி என்று சாதாரணமாகச் சொல்கிறோம். உற்பத்தி எந்த அளவிற்குப் பெருக வேண்டுமென்று நாம் பணம் அதிகமாகக் கொடுத்தோமோ அந்த அளவிற்கு உற்பத்தி பெருகவில்லை. ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரைக்கும், 1967-லேயிருந்து 1972-க்குள் 20 லட்சம் டன் நேல், அரிசி உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். அது குறைவானதல்ல. மற்றபடி பருப்பு வகையருக்களெல்லாம் அங்கேயிருந்து வர வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் அதைச் சரியான முறையிலே அங்கெல்லாம் செய்யாத காரணத்தினால், இப்படி ஒரு தட்டுப்பாடு இதுவரையிலே வந்திருக்கிறது. அதிலே இந்த ஆண்டு ஒரு 60 ஆயிரம் டன் தான் கொள்முதல் செய்திருக்கிறோம். மேலும் ஒரு 50 ஆயிரம் டன் கொள்முதல் செய்வதற்கு இருக்கிறோம். அதோடு மட்டுமல்ல. ஒரு லட்சம் டன் அரிசி கோளாவிற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொடுத்திருக்கிறோம் என்பதைப் பெருமையோடு உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றும் லெவி முறையைப்பற்றி நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திலே லெவி போட்ட உடனே 25%, 30% லேவி போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நாம் எல்லா இடங்களிலும் 20% லெவி போட்டிருக்கிறோம். அது மாதிரி ஒரு நிலைமை இருந்தது. பக்கத்தில் இருக்கிற திருச்சியில் ஒன்றமேயில்லை. தஞ்சாவூரிலே இருக்கிற விவசாயிகள் 25 ரூபாய்க்கு சர்க்காருக்குக் கொடுத்து விட்டு சாதாரணமாகப் போகின்ற நிலைமை இருந்தது. இப்போது திருச்சியிலும் அதே நிலைமை. திருச்சி மாவட்டம் பூராவும் போட்டிருக்கிறோம். தஞ்சை மாவட்டம், தென் அற்காடு, வட அற்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டம் பூராவும், திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர், கன்னியாகுமரி, மதுரை மாவட்டங்களில் உத்தம பாளையம், பெரியகுளம் நீங்கலாக, போட்டிருக்கிறோம். இவைகளிலே கள்ளக் கடத்தல் இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த இரண்டு தாலுகா தவிர மற்ற தாலுகாக்களிலே அந்த அளவிற்கு டெபிசிட்டாக உள்ளது. மற்ற தாலுகாக்கள் சர்பிளஸ் தாலுகாக்கள். எல்லை லாங்களில் பாதுகாப்புப் போட வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

வரையில், நமது அருமை நண்பர் திரு. ராஜமாணிக்கம் ரொம்ப அங்கலாய்த்துக்கொண்டார். அவர்கள், அரிசி விலையெல்லாம் ஏறுகிறது, குறைகிறது என்று சொல்கிற அதே நேரத்தில் “அங்கிருந்து கள்ளக் கடத்தல் நடக்கிறது அல்லவா? ‘பஸ்டிலே ரேஷன்’ கொடுக்கவேண்டும். 16 அவுன்சு கொடுத்து விட்டுத் தான் நீங்கள் லெவி போடவேண்டும்” என்று சொல்கிறார்கள். முந்தானாள் 50 பேரைப் பிடித்திருக்கிறார்கள், நேற்று இரவு ஒரு டிராக்டரைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். இன்னும் பல ஆயிரக் கணக்கான மூட்டைகள் தலைச்சுமையாகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. நான் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், இப்படி லெவி போட்டு ஒரு நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகும், நம்முடைய அதிகாரிகள் இரவு பகல் என்று தூங்காமல் செயல்பட்டாலும் கூட, கோயம் புத்தூரிலிருந்து அந்தக் கள்ள வாணிபம், இப்படி எல்லை கடந்துபோகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. நாகர்கோவில் பகுதிக்கு நான் நேராகப் போயிருந்தேன். அப்படியே கேரளாவிற்குக் கூட நான் போனேன். ஒரு பகுதியில் நான் போய்க் கொண்டிருக்கும் போதே, திடீரென்று அங்கேயிருந்து ஒரு லாரியை அப்படியே நகர்த்திக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். என் கார் போடுகிற சத்தம் கேட்டவுடனே நகர்த்தி விட்டார்கள். அது ஏன் என்று கேட்டால், அது கேரளா பார்டர். என்னுடைய அதிகாரிகள் போய் அதைப் பிடிக்க முடியவில்லை. முதலில் ஒரு லாரியைப் பிடித்து விட்டார்கள் என்று அந்தச் சர்க்கார் நம்மிடம் கோபித்துக்கொண்டார்கள் என்பதனால், நம்முடைய அதிகாரிகள் கிட்டேயே போகமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டார்கள். நான், ஒரு அமைச்சரே, அன்றைக்கு நின்ற பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து அந்த அளவிற்குக் கடத்தல் செய்கிற நிலைமை இருப்பதாலே, நாம் அவ்வளவு விழிப்பாக இருந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். கள்ளக்கடத்தல் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இருந்தாலும், கோவை மாவட்டத்திலிருந்து கள்ள வாணிபம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

அடுத்து, தமிழ் நாட்டில் எங்கேயாவது தட்டுப்பாடு இருக்குமானால், இப்போது “பெர்மிட்” கொடுக்கிறோம். கோவை மாவட்டத்திற்கு “பெர்மிட்” கொடுக்கிறோம். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்கு ‘பெர்மிட்’ கொடுக்கிறோம் சரப்பளஸ் மாவட்டங்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டு, அந்த மாவட்டங்களிலே லெவி

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

போட்டிருக்கிறோம். இப்போது தஞ்சாவூரிலிருந்து திருச்சிக்கு அரிசி, நெல் போகாது. தஞ்சாவூரிலிருந்து தென் ஆற்காட்டிற்கு நெல் போகக் கூடாது. தஞ்சாவூரிலிருந்து வட ஆற்காட்டிற்கு நெல் போகக் கூடாது. தஞ்சாவூரிலிருந்து கோயம்புத்தூருக்கு நெல் கொடுக்கிறோம். வியாபாரிகள் 20% லெவி கொடுத்துவிட்டு, எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் 'பெர்மிட்' வாங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து நெல் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வேண்டிய அளவிற்கு விற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் அதிகமான அளவிற்கு விற்கிறார்கள் என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது என்றால், கொஞ்சம் அங்கே தடம் மாறுகின்றார்கள், கள்ள வாணிபம் செய்கிறார்கள் என்றால், அதைத் தடுப்பதற்கான ஒத்துழைப்பை போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் சிவில் சப்ளை அதிகாரிகளுக்கும் கொடுப்பீர்களானால், நிச்சயமாக இந்த நிலைமைகளை நாம் சீர்படுத்த முடியுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இப்போது லெவி போட்டிருக்கிற முறைகளிலே, நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னது போல, கொள்கையற்ற தன்மையில்தான் அவர்கள் அதைக் குற்ற மென்று சொன்னார்கள். கோயம்புத்தூரிலிருந்து நாம் ஓரளவிற்குக் கொடுக்கிறோம். இப்படிக் கட்டுப்படுத்தவில்லையென்றால், ஒரு தாலுகாவிலிருந்து வரக்கூடிய அரிசியை எப்படி வாங்குவது? அப்படி லெவி போட்டால் தானே, கட்டுப்படுத்தினால் தானே, வாங்க முடியும்? அவர்கள் மொத்தக் கொள்முதலை, கொள்முதல் பூராவும் சர்க்காரே செய்ய வேண்டுமென்ற நிலையை எதிர்க்கிறார்கள். அரசாங்க அளவில் நாம் ஒரு கட்டுப்பாட்டை வைத்து, அதிகமான அளவுக்கு கடத்தல் இல்லாமல், இந்த லெவியைப் போட்டு வாங்குகிறோம். இந்த முறையை நீங்கள் பரிகாசம் செய்வீர்களானால், அது அவ்வளவு நன்றாக இருக்காது. எந்தப் பொருளும் மக்களை, ஏழை மக்களைத் தாண்டி, கள்ள வாணிபம் போன்ற காரியங்களுக்குப் பயன்படாமல் பாதுகாப்பதற்குத் தான் தமிழ் நாட்டைத் தனி உணவு மண்டலமாக ஆக்கியிருக்கிறோம். தனியாக ஆக்கியிருக்கிற காரணத்தினாலேயே, நாம் கொள்முதல் செய்து அதை நாம் நம்முடைய மாநிலத்தில் பற்றாக்குறைப் பகுதிகளுக்குக் கொடுக்கலாம். கிட்டத்தட்ட சென்னைக்கும், கோயம்புத்தூருக்கும் 80 ஆயிரம் டன் வேண்டியிருக்கிறது. மற்ற மாவட்டங்களுக்கும் பரவலாகக் கொடுப்பதற்கு கிட்டத்தட்ட 30 ஆயிரம் டன், ஆக மொத்தம் 109 ஆயிரம் டன் வேண்டியிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு ஒரு லட்சத்து 9 ஆயிரம்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

டன் கொள்முதல் செய்திருக்கிறோம் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். லெவி போடுவதே தவறு என்பது சரியல்ல. சர்க்காருடைய நடைமுறையை நாம் சர்செய்து கொள்வதற்கு லெவி போடுகிறோம். திடீரென்று விலை குறைந்துவிட்டால், லெவியை எடுத்து விடுகிறோம். 4, 5 நாட்கள் கழித்துப் பார்த்தால், விலை ஏறி விடும். ஒரு மாதம் நாங்கள் “மெயிண்டெயின்” பண்ணுகிறோம், ரொம்ப அதிகமாக ஏறும்போது. விலை குறைந்தால் லெவியை எடுத்து விடுகிறோம். லெவியை எடுத்தால், விலை மறுபடியும் ஏறுகிறது. ஆகவே உற்பத்தியாளர்களுக்கு விலை குறையாமலும், சர்க்கார் கொள்முதலுக்கு சாதகமாகவும் இருப்பதற்காக நாங்கள் இந்த லெவி முறையைப் போட்டிருக்கிறோம். ஆகையினாலே லெவி முறை நிச்சயமாக கொள்கை அற்றது என்ற ரீதியில் இல்லை. இப்படி எல்லை ஓரங்களில் 5 மைலுக்கு அங்கே “செக் போஸ்ட்”களை வைத்திருக்கிறோம். அதிலே கூட சில வேறுபாடுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லைப் புறங்களில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் அதில் இன்னும் அதிகமான ஒத்துழைப்பை எல்லோரும் தர வேண்டும். நாட்டுக்குத் தேவையானது இது. நண்பர் திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் சொன்னது போல, சிறு கள்ள மார்க்கெட்காரர்களைக் கண்டுபிடிக்கவே இந்த நாட்டிலே முடியவில்லை. இப்படிச் சில வியாபாரிகளைப் பார்த்தால், கள்ளக் கணக்கு எழுதுகிறவர்களைப் பார்த்தால், பெரிய ஆஷாட பூதிகளாக இருப்பார்கள். அவர்களைப் பார்த்தால் அதிக லாபம், கள்ள வியாபாரம் செய்யக்கூடியவர்கள் என்ற தோற்றமில்லாமல், அவர்களைப் பார்த்தவுடனே மனம் இரங்குவதாக இருக்கும். அவர்கள் வைதீகர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் அப்படிக் கள்ள வியாபாரம் பண்ணுகிற இடத்தில் பி. ப. சாம்பிராணி புகைந்துகொண்டேயிருக்கும். ஆண்டவனின் படைங்களை அங்கேதான் வைத்திருப்பார்கள். பக்கத்தில் உள்ளவர்களைக் கேட்டால்தான் அங்கே என்ன வியாபாரம் நடக்கிறதென்பது தெரியும். ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லி கள்ள வியாபாரம் செய்கிறார்கள். தவறு செய்பவர்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு பொது மக்களுடைய ஒத்தாசை நிரம்பத் தேவையென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விலைவாசிகளைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லிவிட்டேன். 52—49—46 என்று இருந்ததை 54—51—47 என்று விலையை உயர்த்தித் தந்திருக்கிறோம். இப்போது மறுபடியும் 4 ரூபாய் உயர்த்த வேண்டுமென்று

1973 மார்ச் 27]. [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறோம். அந்த ஒப்பந்தம் அவர்களிடமிருந்து வந்துவிட்டால், 4 ரூபாயைக் கூட்டிக் கொடுப்பதற்கான முயற்சி மாநில சர்க்காரிடம் இருக்கிறதென்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அரிசி விலையெல்லாம் உயர்ந்துவிட்டதென்று சொன்னார்கள். அரிசி முதல் ரகம் 1 ரூபாய் 10 பைசா; இரண்டாவது ரகம் ரூ. 1.04. பச்சை அரிசி முதல் ரகம் ரூ. 1.14; இரண்டாவது ரகம் ரூ. 1.10. இப்படித்தான் விலை இருக்கிறது. ஒரிரு இடங்களில் இதைவிட அதிகமாக விற்கிறதென்ற தகவல் வந்தவுடன், உடனடியாக நம்முடைய சிவில் சப்ளைஸ் துறையில் இருக்கின்ற அதிகாரிகளுக்கும், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கும் எங்களிடம் இருக்கிற 30,000 டன் அரிசியிலிருந்து, தேவையான அளவுக்கு அங்கு அனுப்பி அதிகமாக விற்கிற கடைகளுக்கும் பக்கத்தில் வைத்து, சரியான விலைக்குக் கொடுத்து, அந்த அதிக விலையைக் குறைத்திருக்கிறோம். அரிசி ஆலையைப் பற்றி திரு. ராஜ கோபால் அவர்கள் சொன்னார்கள். அரிசி ஆலை வந்ததற்குக் காரணம் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். அதைப்பற்றி நான் இங்கே சொல்லியிருக்கிறேன். அரிசி ஆலைகளிலே எல்லாம் கஷ்டங்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அது கூட்டுறவுத் துறையில் இருந்தது. என்ன கஷ்டங்கள் என்றால், நெல் வாங்குபவர் ஒருவர்—அதாவது கொள்முதல் செய்பவர் ஒருவர், அதைக் கொண்டு கொடுத்து 'டர்ன்-அவுட்' கேட்பது இன்னொருவர். அரிசி வாங்குவதென்ற நிலைமை வரும்போது, வாங்குபவர்களுக்கும், அரிசிக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. கொண்டு கொடுக்கும்போது ஒருவரின் பொறுப்பாக இருக்கிறது. மறுபடியும் சிவில் சப்ளைஸ் டிபார்ட்மெண்டிலே வாங்குகிறபோது குவாலிடியைப் பார்க்கிறார்கள். எனவே பல மில்களுக்கு நஷ்டம் வந்தது. நானேகூட, தலைவனாக இருந்து ஒரு மில்லை நடத்தினேன். வாங்கிய நெல்லை அப்படியே அரைத்துக் கொடுத்தோம். ஒரு வருஷத்தில் 50,000 ரூபாய், 60,000 ரூபாய் 'லாஸ்' வந்தது. காரணம் வந்த நெல்லை அப்படியே வாங்கி, அரைத்துக் கொடுத்தோம். ஆகையினாலே குவாலிடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் எல்லாம் அவைகளைப் பார்க்கிறபோது, சர்க்காரிலிருந்து சர்க்காருக்கு என்கிறபோது, அதிகமான 'கட்' விழுந்து விடுகிறது. தனியார்களுக்கு அவ்வளவு 'கட்' இருக்காது. அந்தக் கஷ்டங்களையெல்லாம் தனியார்கள் கெட்டிக்காரத்தனமாக, எந்த அரிசியாக இருந்தாலும், 'கட்' இல்லாமல் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். இது கூட்டுறவு

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

ஸ்தாபனம் அல்லவா? ஆகையினாலே குவாலிடி 'கட்' பார்த்து சரியான முறையில் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்குக் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஒரு காரணமும் உண்டு. நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களும் சொன்னார்கள். பல வியாபாரிகளுக்கு நெல் கொடுத்து, வாங்கிய அந்த நெல்லையெல்லாம் ஸ்டாக் இல்லாமல் பண்ணிய கதைகளை யெல்லாம் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த வகையில் லட்சக் கணக்கான ரூபாய் பாக்கி இருக்கிறது. அதற்காக 13 மில்கள் கட்டிடுவது துறையிலும், புட் கார்ப்பரேஷனில் 4 மில்களும் ஆகமொத்தம் 17 மில்கள், நாம் வாங்குகிற லெவி நெல்லை அரைக் கலாமென்று எடுத்திருக்கிறோம். இதற்கு எவ்வளவு 'கெபாசிடி' வேண்டுமென்றால், 1,20,000 டன் நெல் தேவைப்படுகிறது. அது அரைத்ததுபோக, மீதியை, தேவைப்பட்டால் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கலாமென்று இருந்தோம். புதிய மெகானிசம் காரணமாக சில ஆலைகள் சரியாக ஓடுகின்றன. சில ஆலைகள் இன்னும் சரியான முறையில் வேலை செய்யாமலிருக்கின்றன. அதில் சில கஷ்டங் களெல்லாம் இருக்கிற காரணத்தால்—முன்னால்கூட நான் சொன்னேன், பிரைவேட்டு ஆலைகளுக்கெல்லாம் கொடுப்பதில்லை பென்று—பிரைவேட்டு ஆலைகளுக்குக் கொடுக்காமல் அதில் அரைத்தால் நமக்குத் தேவையுள்ள அரிசி கிடைக்குமாவென்ற நிலைமைகள் வந்துவிட்டதால், தஞ்சை மாவட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட 44 பேர்களுக்கு மறுபடியும் அரைப்பதற்காக நெல் கொடுத்திருக்கிறோம். நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னது போல, முன்னால் நமக்குக் கடன் பாக்கி இல்லாதவர்களாகப் பார்த்தும், வழக்கு ஏதும் போடாதவர்களாகப் பார்த்தும், கூடிய வரையில் நாணயமானவர்களைப் பார்த்தும் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அதை எந்த அளவுக்கு தவிர்க்க முடியும், அதை எந்த அளவுக்குக் குறைக்க முடியுமென்பதற்காக ஏற்பாடு நடக்கிறது. அடுத்த ஆண்டு கொள்முதல் செய்வதை, எந்த அளவுக்குக் குறைக்க முடியுமோ, அந்த அளவுக்குக் குறைத்துக் கொண்டு, பிரைவேட்டாக சரியான முறையில் நடக்கின்ற மில் களுக்குக் கொடுக்கும், யோசனை இருக்கிறதென்பதைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கோதுமையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். முதலில் 35,000 டன் நமக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 1972-லிருந்து போத வில்லை, போதவில்லையென்று சொன்னவுடன், அதை 15,000

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

டன்களாக்கி இருக்கிறார்கள். 35,000 டன் வந்த இடத்திலே, இப்போது 15,000 டன்தான் கிடைக்கிறது. அதிலே 500 டன்னைத் தனியாக, கோதுமையாகத் தருகிறோம். மீதமுள்ளதை மில்களுக்குக் கொடுத்து, அரைத்து, அது பேக்டீரிகள், ஓட்டல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனுடைய விவரத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். அரிசிக் கார்டுக்குத் திங்கள் ஒன்றுக்கு 4 கிலோ கொடுக்கப்படுகிறது. அரிசி, கோதுமை சேர்த்து 20 கிலோ கொடுக்கிறோம். ஒரு கிலோ ரவை ரூ. 1.20; ஒரு கிலோ மைதா ரூ. 1.16. ஆக மொத்தத்தில் 2 கிலோ மைதாவும், 2 கிலோ ரவையும் அரிசிக் கார்டுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. சென்னையைப் பொறுத்தவரைக்கும் இவ்வாறு கொடுக்கிறோம். ரொட்டிக் கடை வைத்திருப்பவர்கள் ரொம்பப் பேர்கள் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள். மொத்தத்தில் 25,000 ரூபாய்க்கு குறைவாக வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு விற்பனை வரி கிடையாது. 25,000 ரூபாய்க்கு மேலே, 'டர்ன்-ஓவர்' உள்ளவர்களுக்கு, அதற்குத் தகுந்தாற்போல கொடுக்கப்படுகிறது. 10,000 ரூபாய் வரை விபாபாரம் செய்பவர்களுக்கு 5 மூட்டை மைதா கொடுக்கப்படுகிறது. உணவு விநிதிகளுக்கு, 20,000 ரூபாய் 'டர்ன்-ஓவர்' செய்பவர்களுக்கு ஒரு மூட்டை மைதாவும், ஒரு மூட்டை ரவையும் கொடுக்கிறோம். சேமியா விற்பனையாளர்களுக்கு 11/10 பங்கு என்ற அளவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் மாவைப் பிசைந்து, அடித்து தயார் செய்வதால் அவர்களுக்கு அந்த அளவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. தெருவில் ரொட்டி விற்கிறவர்களுக்கு 50 கிலோவும், ஸ்டால் வைத்திருப்பவர்களுக்கு 15 நாளைக்கு 50 கிலோ மைதாவும் கொடுக்கிறோம். குடும்ப கார்டுகளுக்காக ஏஜன்சி கொடுத்துள்ள சில வியாபாரிகளுக்கு 250 கார்டுகளுக்கு 2 மூட்டை ரவையும், 2 மூட்டை மைதாவும் கொடுக்கப்படுகிறது. 250-லிருந்து 400 கார்டுகள் வரை 3 மூட்டை ரவையும், 3 மூட்டை மைதாவும் கொடுக்கப்படுகிறது. 401-லிருந்து 500 கார்டுகள் வரை 4 மூட்டை மைதாவும், 4 மூட்டை ரவையும் கொடுக்கப்படுகிறது. 501-லிருந்து 700 கார்டுவரை 6 மூட்டை மைதாவும், 6 மூட்டை ரவையும் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த அளவுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற தென்னாலும், இல்லை, இல்லை என்ற பிரச்சினை வருகிறது. மைதா யாருக்குத் தேவையென்று உங்களுக்குத் தெரியும். நம்முடைய குடும்பங்களில் மைதாவையும், ரவையையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதில்லை. கோதுமைப் பொருள்கள், மைதா போன்ற

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

வைகளெல்லாம் கூடியவரையிலும் நமது மாநிலத்தில் அதிகமாகத் தேவையில்லாத காரணத்தாலே, இவையும் வெளி மாநிலங்களுக்குப் போகின்றன. கேரளா, ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களுக்குப் போகின்றன. மேலும் அங்கெல்லாம் மாவு அரைக்கின்ற மில்கள் அதிகமாக இல்லாத அவர்களெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். இதனால், “நான் 10 வருஷத்திற்கு முன்பு ரொட்டிக் கடை வைத்திருந்தேன், 5 வருஷத்திற்கு முன்பு ரொட்டிக் கடை வைத்திருந்தேன், என்னுடைய தாத்தா ரொட்டிக் கடை வைத்திருந்தார். ஆகவே கொடு” என்கின்ற புதிய கடிதங்கள் எல்லாம் வருகின்றன. இந்த மூட்டையை வாங்கி, ரொட்டி போட்டால் அவர்களுக்கு லாபம் வராது. இந்த மூட்டையைக் கேரளாவுக்கு அனுப்பினால் லாபம் கிடைக்கும். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளில், ‘இல்லை, இல்லை’ என்ற பிரச்சினை வருகிறது. உள்ளபடியே ஏழை மக்கள், சீனி இல்லை என்று சத்தம் போடுவதில்லை. இந்த மூட்டையை வாங்கி வெளியே விற்கிறவர்கள்தான் ‘இல்லை’ என்று சத்தம் போடுபவர்கள். எப்படி ‘சீனி’யை வாங்கி விற்கிறார்களோ, அப்படி உரத்தை வாங்கி விற்கிறார்கள். நம்முடைய திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களுக்குத் தெரியும். ஐ.எம்.எஸ். லோனில் உரத்தை வாங்குகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்தும் உரத்தை வாங்குகிறார்கள். இரண்டிலும் வாங்கி அதை விற்கிறார்கள். சாதாரண விவசாயி 80 ரூபாய்க்கு வாங்கவில்லை. சாதாரண விவசாயிக்கு, கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்தும், ஐ.எம்.எஸ்.லிருந்தும் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்குள்ள அதிகாரிகள் விவசாயிகளுக்குக் கடனைக் கொடுக்க நேரிடையாகப் போகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்து வாங்கிய உரத்தை விற்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்வதெல்லாம், கள்ள வாணிபம் செய்பவர்கள்தான். நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து அடுத்த மாநிலத்திற்கு இப்படிக்கள்ள வாணிபம் செய்பவர்கள், ஒரு லோடைக் கொண்டு விட்டு விட்டு, மறுபடியும் இங்கே வருகிறார்கள். மறுபடியும் 10 விவசாயிகளை அழைத்துக் கொண்டு, ‘உரம் கிடைக்கவில்லை, உரம் கிடைக்கவில்லை, 80 ரூபாய், 80 ரூபாய்’ என்று சத்தம் போடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருக்கின்றனவே தவிர, உள்ளபடியே தமிழ்நாட்டில் தாலுகா வாரியாக, மாவட்ட வாரியாக எடுத்துப் பார்த்தால், குறைவாக உங்களை சப்ளை செய்யவில்லையென்பதை அறியலாம். எந்த அளவுக்குப் பங்கிடு

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

செய்ய வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்குப் பங்கிடு செய்திருக்கிறோம். அதே போன்று மைதாவும கொடுத்திருக்கின்றோம். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பக்கர் அவர்கள் வீட்டிலே வேண்டுமானாலும மைதா சாப்பிடுவார்கள். கோதுமையை என்னைப் போன்ற சர்க்கரை வியாதி உள்ளவர்கள் சிலர் சாப்பிடுவார்கள். மைதா வாங்க வேண்டுமென்பது ஏழைக்குடும்பங்களுக்கில்லை. ஆனால் மைதா கிடைக்கவில்லை, மைதா கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னால், அது தவறான கருத்தாகும். நம்முடைய அதிகாரிகள் ரொம்பவும் சிறப்பாக வினியோகிக்கிறார்கள். அதிலே ஏதாவது குறைகள் இருந்தால், அவற்றைச் சொல்ல வேண்டும். இல்லையென்று சொல்லுகிற வார்த்தை அத்தனையும் ஏமாற்றுகிறவர்கள் வாயிலிருந்துதான் கிளம்புகிறதே தவிர, மக்களுக்கு ஏதாவது கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வது தவறென்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கோதுமைத் தவிட்டுக்குக் கூட ஒரு பெரிய பிரச்சனை எழுந்துவிட்டது. கோதுமைத் தவிடு இல்லை, கோதுமைத் தவிடு இல்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அதற்காக நமது கமிஷனர், செக்கரட்டரி அவர்கள் எல்லாம் தனியாக உத்தரவே 8-00 பி. ப. போட்டிருக்கின்றார்கள். ஒரு பெரிய மாடு இருந்தால், அதற்கு 2½ கிலோ, ஒரு கன்றுக்குட்டி இருந்தால் 1 கிலோ என்று ரேஷன் போட்டிருக்கின்றார்கள். அதற்கும் கார்டு சிஸ்டம் போட்டு மதராஸில் கொடுத்திருக்கின்றோம். மற்ற மாவட்டங்களிலே இந்த சிஸ்டத்தை பல பகுதிகளுக்கும் விரிவுபடுத்த உத்தரவு போட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த மாட்டுத் தீவனத்தைத் தனியாகத் தயாரிக்கின்ற பேக்டரிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள்தான் இப்படிச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். 'இன்டஸ்ட்ரிஸ்' ஆக இருக்கின்ற இடங்களுக்கெல்லாம் போய்ப் பார்த்து வருகின்றோம். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தகுதி வைக்க வேண்டும் அல்லவா? எங்கேயாவது இருந்து ஒருவர் வந்து எனக்கு 50 மூட்டை கொடுங்கள் என்று சொல்லுகின்றார். இன்னொருவர் எனக்கு 15 மூட்டை கொடுங்கள் என்று கேட்கின்றார். இதை எப்படிக் கொடுப்பது என்ற தகுதி வைத்து, அவர்களுடைய 'டர்ன் ஓவர்' பார்த்து, அவர்களிடத்திலே எத்தனை பேர் வேலை செய்கின்றார்கள் என்று பார்த்து, அதை ஒரு இன்டஸ்ட்ரி என்று பெயர் வைத்து நடத்தினால்தானே, அதற்குக் கொடுக்க முடியும் என்று பார்த்துக் கொடுக்கிறோம். அதிலே கிடைக்கின்ற

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

பொருள்கள் பயன்படுத்தப்படாமல் போய்விடலாம் என்ற காரணத்தாலே, அதிலே ரேஷன் பண்ணிக் கொடுக்கிறோம். ஒரு கிராமத்திலே மாட்டுத் தீவனம் செய்கின்ற பாக்டரி வைத்திருக்கின்றோம் என்று சொன்னால், அங்கே இருக்கின்ற டி.எஸ்.ஓ. அல்லது மற்ற அதிகாரிகள் போய்ப் பார்த்து, அங்கே என்ன நடக்கிறது, அதற்கு என்ன டர்ன்ஓவர் என்கின்ற கணக்குகளையெல்லாம் பார்த்து, வினியோகம் செய்கிறார்கள். இப்போது யார் யாரிடம் மாடு இருக்கின்றது என்று பார்த்து, கறவை மாடு வைத்திருப்பவர்களுக்கு, பெரிய மாடாக இருந்தால் எவ்வளவு கொடுப்பது, சின்னக் கன்றுக் குட்டியாக இருந்தால் எவ்வளவு கொடுப்பது என்ற அளவிலே ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.

அடுத்தபடியாக, கடலைப் பிண்ணுக்கு பற்றி அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் சொன்னார்கள். நான் சொல்வது, நமக்கு வேண்டிய அளவுக்கு கடலை இருக்கின்றது. நமக்குத் தேவையான அளவுக்கு, கடலை விளையின்றது. ஆனால் அந்தக் கடலை நமக்குப் பயன்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். எந்த ரோடிலே போய் நின்று பார்த்தாலும், இப்போது கடலை லாரிதான் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்த லாரியைத் தடுக்கின்ற உரிமை நமக்கு இல்லை. கடலை பல இடங்களுக்குப் போகின்றது. வெளி மாநிலங்களுக்குக் கடலை அதிகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. கடலை 6 லட்சம் டன் உற்பத்தி ஆகின்றது. அதிலே 2½ லட்சம் டன் எண்ணெயை நாம் இங்கு உற்பத்தி பண்ணுகின்றோம் என்றாலும்கூட, அது நமக்குப் போதவில்லை. இதில் கிட்டத்தட்ட வனஸ்பதிக்கு மட்டும் இப்போது 12 ஆயிரம் டன் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகின்றார்கள். மற்றது அக்தனையும் வெளி மாநிலங்களுக்குப் போய்விடுகின்றது. அதை எப்படி, யார் கட்டுப்படுத்துவது என்பது தெரியவில்லை. அதை கட்டுப்படுத்தியாக வேண்டும். அதைக் கட்டுப்படுத்தி எங்களுக்குத் தேவையுள்ளது போக மற்றதைக் கொடுக்கின்றோம் என்ற அளவிலே மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியிருக்கின்றோம். எங்களுக்கு கட்டுப்படுத்த அதிகாரம் கொடுங்கள், எங்களுக்குத் தேவையுள்ளதை மட்டும் வாங்கி வைத்துக் கொள்கின்றோம் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அந்த அளவிற்கு கடலை எண்ணெய் விலையைக் குறைப்பதற்காகச் செய்திருக்கின்றோம். இந்த

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

விஷயத்தில் அங்கத்தினர்கள் அறிய வேண்டும். டெல்லியிலே கடலை எண்ணெய் என்ன விலை விற்கின்றது? மத்திய சர்க்கார் மந்திரியும் சொல்லுகின்றார். சர்க்காருடைய சர்க்கரைக் கொள்கை தோல்வி என்று மத்திய மந்திரியே ஒப்புக் கொள்கின்றார்கள். பம்பாயிலே ரூ. 4 சொச்சம், மற்ற இடங்களில் ரூ. 4 சொச்சம் இப்படி விற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த அளவிற்கு அவர்கள் எல்லாமே சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். எண்ணெய், மற்றப் பொருள்களெல்லாம் மற்ற மாநிலங்களில் என்ன விலை விற்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். உள்ளபடியே நான் சொல்கின்றேன். நம்முடைய மேலவையிலே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்றவர்களும் இதயத்தோடு, மனிதாபிமானத்தோடு பேசியிருக்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாம் நாக்கிலே நரம்பில்லாமல் பேசியிருக்கின்றார்கள். ஏதோ தமிழ்நாட்டிலேதான் இத்தனையும் இருக்கின்றது என்று நினைக்கின்றார்கள். அதற்கு யார் காரணம் என்று அவர்களே ஒத்துக்கொண்டார்கள். அது பத்திரிகையிலும் வருகின்ற செய்தியாகியிருக்கின்றது. பாராளுமன்றத்திலே பேசியிருக்கின்றார்கள். ராஜ்ய சபையிலே பேசியிருக்கின்றார்கள். அங்கு அங்கத்தினர்கள் பேசி அதற்கு மந்திரியும் பதில் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்த ரிஸ்க்கையும் அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அப்படியிருந்தும் வீண் பழி எங்களுக்கு. எனக்குப் பெயர்தான் உணவு மந்திரி. எனக்கும் கீழே ஒரு செயலாளர் இருக்கின்றார். அவருக்கும் கீழே கமிஷனர் இருக்கின்றார். எனக்கு வேறு பெயர் வைக்க வேண்டுமே தவிர, மந்திரி என்கின்ற பெயர் அவ்வளவு நல்லது அல்ல என்றுதான் நான் சொல்லுகின்றேன். உணவு மந்திரி என்றால், அவருக்கு மேலே ஒரு உணவு மந்திரி, கல்வி மந்திரி என்றால் அவருக்கு மேலே ஒரு கல்வி மந்திரி போல் இருக்கிறார்கள் அவர்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் மாமியார் மருமகள் நிலைமை போன்று இருக்கின்றது. இங்கு விளைகின்ற கடலையை நாம் சரியாக வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. நமக்கு வேண்டிய எண்ணெயை நாம் தயார் பண்ண முடியவில்லை. நாம் கட்டுப்படுத்துவதற்காகக் கேட்டால், அதற்கு வேறு பல காரணங்களையெல்லாம் சொல்லுகின்றார்கள். நம்முடைய செயலர் அவர்களும் அவர்களுக்கு எழுதி அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். செய்தி போயிருக்கின்றது. அதற்கு நல்ல பதில் கிடைக்கும்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

என்று நினைக்கின்றேன். அப்படி வந்துவிட்டால், கடலை எண்ணெய் மற்றவைகள் எல்லாம் நமக்குச் சரியான முறையிலே கிடைக்கும். கடலைப் பிண்ணுக்கு பற்றிச் சொன்னார்கள். மாட்டுத் தீவனத்திற்கு மட்டுமல்ல, வயலுக்குப் போடுவது தஞ்சை மாவட்டத்திலே பிண்ணுக்குதான். அந்தப் பிண்ணுக்கு தான் நாங்கள் எல்லாம் போடுவது. அது அங்கே கிடைக்கவில்லை. மற்ற ரசாயன உரங்களை வாங்கிப்போட வசதியற்றவர்களாக சில விவசாயிகள் இருக்கின்றார்கள் என்றாலும், அங்கு கடலைப் பிண்ணுக்கு கிடைக்கின்ற ஒரு நல்ல நிலைமையை உண்டாக்க அங்கே நிலக் கடலையைக் கொண்டு போக வேண்டுமென்று நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

மற்றபடி, சிறு தானியங்கள்—சோளம், கம்பு, கேழ்வரகு இவைகளை கிட்டத்தட்ட 15 லட்சம் டன் நமது மாநிலத்திலே உற்பத்தி பண்ணுகின்றோம். நமக்குக் கிட்டத்தட்ட 18 லட்சம் டன் தேவை இருக்கின்றது. அதிலே மக்காச்சோளம் கொஞ்சம் விளைகின்றது. மக்காச்சோளத்தை நமது தமிழ்நாட்டைப் போறுத்தவரைக்கும், யாரும் சாப்பிடுவதில்லை. அதனால் வெளி மாநிலங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கின்றது. தமிழ்நாட்டிலே அதைச் சாப்பிடாமல் கட்டுப்படுத்த நமக்குக் கொஞ்சம் வழி இருக்கின்றது. அதைக் கட்டுப்படுத்தினால், கொஞ்சம் விலை இறங்குகின்றது. அதை வெளியிலே அனுப்புவதாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். தனியாருக்கு பெர்மிட் கொடுக்கக் கூடாது என்ற முறையிலே நாங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

THIRU A. R. DAMODARAN : The Civil Supplies Corporation can purchase maize and use it as a substitute for cattle feed.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி : யோசனையில் இருக்கின்றது. அதற்காக அக்ரிகல்சர் டிப்பார்ட்மென்டாக் கேட்டிருக்கின்றோம். நாங்கள் வாங்கி வைத்திருக்கின்றோம். அவர்கள் வாங்க வேண்டும். எந்தெந்த இடத்திற்கு, பாக்டரி களுக்குத் தேவை என்று தெரிந்துகொண்டு கொடுக்கலாம். அதற்கு ஏற்ப நாம் ஸ்டாக் பண்ணலாம் என்ற யோசனை இருக்கின்றது. ஆகவே அது கொஞ்சம் யோசனையில்

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இருக்கின்றது. நம்முடைய குஜராத் மாநிலத்திலிருந்து வந்தவர் அங்கே கொஞ்சம் பஞ்சம் வந்துவிட்டது என்று—நான் டெல்லியில் உணவுப் பிரச்சனையைப் பற்றி, உங்களுக்குப் பிடிக்காத கொள்கையைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தபோது—சொன்னார்கள். அப்படி குஜராத் பற்றிப் பேசும்போது, அவர்களுக்கு 5 ஆயிரம் டன் கொடுப்பதாக சம்மதித்து வந்தேன். அந்த 5 ஆயிரம், 10 ஆயிரம் டன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றதாக இந்த 'பாலிஸி நோட்'ல் சொல்லியிருக்கின்றேன். இதனால் விவசாயத்திற்குக் கொஞ்சம் பணம் கிடைக்கின்ற அளவுக்குச் சமாளித்து வந்திருக்கின்றோம்.

மிளகாய், மஞ்சள், எலக்காய் போன்ற பொருள்கள் எல்லாம் நமக்கு சீசனல் பிலினஸ். கிரைத் தண்டு விலை ஏன் ஏறிவிட்டது, அவரைக்காய் விலை ஏன் ஏறிவிட்டது, வெண்டைக்காய் விலை ஏன் ஏறிவிட்டது என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஏனென்று உங்களுக்குத் தெரியும். சீசனிலே தஞ்சை மாவட்டத்திலே, மற்றப் பகுதிகளிலே பார்த்தோமானால், கிராமத்திலே இருப்பவர்களைப் பார்ப்போமானால், அவர்கள் ஒரு வருடத்திற்கு வேண்டியதை வாங்கி வைத்துக்கொள்வார்கள். அது ஒரு சீசனிலேதான் கிடைக்கும். குடை மிளகாய் என்றும் பச்சை மிளகாய் என்றும் வாங்கி, அதை மோரிலே போட்டு வைத்துக்கொள்வார்கள். அதேபோல் எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும், அதற்கு என்று ஒரு சீசன் இருக்கின்றது. கத்திரிக்காய் கிடைக்கின்ற சீசனிலே ஒரு கூடை விலை என்ன என்றுதான் கேட்பார்கள். அப்படிப்பட்ட காலம் சீசன். 3 மாதம் கழித்தால் கிலோ என்ன விலை என்றுதான் கேட்பார்கள். அதற்குப் பிறகு கத்திரிக்காய் முந்திரிப் பருப்பு விலை விற்கும். இப்படித்தான் சீசனைப் பொறுத்து, விலை ஏறும், இறங்கும். சீசனில் திடீரென்று மிளகாய் விலை ஒரு கிலோ 5 ரூபாய்க்கு விற்கும். அடுத்த வருடம் மிளகாய் போட வேண்டும் என்று ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் மிளகாய், மிளகாய் என்று ஆகிவிடும். உடனே விலை ஒரு கிலோ ரூ. 2 என்று ஆகிவிடும். வியாபாரிகள் விவகாரங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தெரியும். ஒஹோ, இந்த வருடம் விலை படுத்துவிட்டது என்று சொல்லிக்கொண்டு அடுத்த வருடம் மஞ்சள் போடுவார்கள். அந்த வருடம் மஞ்சள் உற்பத்தி அதிகமாகப் போய்விடும். அப்படி

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

சீசனிலே மஞ்சள் வரும்போது, மஞ்சள் விலை குறைந்துவிடும். இதிலே ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லாத காரணத்தால் ஒரு வருடம் உற்பத்தி அதிகமாகப் பண்ணலாம், விலை குறைந்துவிடும்; உற்பத்தி குறைவாக இருந்தால், சீதோஷ்ண நிலை காரணமாக, மற்ற நிலைமைகள் காரணமாக உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டால் விலை, ஏறுவதான ஒரு நிலைமை இருக்கின்றது. இதில் சர்க்கார் எப்படி முயற்சி எடுக்க முடியும்? இவ்வளவு ஏக்கரிலே இன்னது போட வேண்டும் என்று வரையறுக்கும் அதிகாரம் சர்க்காருக்கு இருக்க வேண்டும். அது வந்துவிட்டால், இதை நாம் சமாளிக்கலாமே தவிர, வேறு வழியில் சர்க்காருக்கு முடியாது என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்.

அடுத்து, பருப்பு பொறுத்துச் சொன்னார்கள். நம் மாநிலத்தில் ஒரு லட்சம் டன்தான் உற்பத்தியாகின்றது. 4 லட்சம் டன் நமக்கு வேண்டியிருக்கின்றது. இது உத்தரப்பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, மத்தியபிரதேசம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து வர வேண்டியிருக்கின்றது. இதிலே துவரை 65 டன், உளுந்து, உளுத்தப்பருப்பு 50 ஆயிரம் டன், கடலைப் பருப்பு 2 லட்சம் டன் வருகிறது. இவையெல்லாம் நம் நாட்டில் விளைகின்ற பொருள்கள் அல்ல. கடலைப் பருப்பு தவிர, மற்ற எல்லாமே 1 லட்சம் டன்தான் இங்கே விளைகின்றது. அந்த அளவுக்குத் தான் நம்முடைய பூமியின் தரமிருக்கின்றது. உளுந்து பயிரிடவோ, துவரை பயிரிடவோ நமது நிலத்தில் ஒரு ஏரியா கிடைக்கவில்லை. நாம் அதற்காக முயற்சித்து விஸ்தரித்தாலும் கூட, அந்த அளவுக்கு உற்பத்தியை நாம் செய்ய முடியும் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவைகளை வெளி மாநிலத்திலிருந்து கொண்டு வர வேண்டியிருப்பதனால், இப்போது நம்முடைய சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேஷன் இவைகளை மக்களுக்கு விநியோகம் செய்கின்ற ஒரு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. அதற்காகக் கொஞ்சம் அசீர்வாதத்தை உங்களிடம் கேட்கலாம் என்றாலும் கூட பயமாக இருக்கின்றது. நீங்கள் ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை, பார்த்து வாங்குங்கள் என்று சொல்வீர்கள். இப்போது துவரம் பருப்பு 542 டன் வாங்கியிருக்கின்றார்கள், உளுந்து 1,500 டன் வாங்கியிருக்கின்றார்கள், உளுத்தம் பருப்பு 503 டன் வாங்கியிருக்கின்றார்கள், கடலைப் பருப்பு 20 டன் வாங்கி வந்து, இப்போது சென்னையிலே விற்பார்களானால் ரூ. 2.80 பைசா

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

8-10
பிற
பகல்

அல்லது 3 ரூபாய் வரையில் விற்கிறார்கள். துவரம் பருப்பு ரூ. 2.30-க்கு விற்கிறோம். ஆனால் கமிஷனர் அந்த அளவுக்கு ஓடவில்லையென்று சொல்லுகிறார். ஜாஸ்தி வாங்கமாட்டேன் என்கிறார்களாம். உளுத்தம் பருப்பு ரூ. 3.20, கடலைப் பருப்பு ரூ. 1.75, பச்சைப் பயறு ரூ. 2.05. இந்த விலைக்கு விற்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பொருள்களை வாங்க ஆட்கள் வரவில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். காரணம் ஆங்காங்கே ஐனங்கள் தனியாக வியாபாரிகளிடமிருந்து கடனுக்கு வாங்கிக்கொண்டிருப்பதால், அவர்களிடமே போய்த் திரும்ப வாங்குகிறபடியால், அந்த வியாபாரிகள் அவாவர்கள் இஷ்டம்போல் விலையை ஏற்றுகிறார்கள். இருந்தாலும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். நம்முடைய திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும், நாயுடு அவர்களும் அவர்கள் ஊரில் கடையை வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதில் ஒன்றும் தப்பு இல்லை. நகரத்தில் உள்ளவர்களுக்கே கொடுத்துக்கொண்டு, கிராமங்களில் உள்ளவர் அருளுக்கு இல்லையென்று சொன்னால், என்ன செய்வார்கள் என்று கேட்டார்கள். இப்போதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். கூடிய விரைவில் மிக விரைவாகச் செய்யவிருக்கிறோம். கிராமங்களுக்கு சினி கொடுக்கும் பொறுப்பு வந்தாய்விட்டது. மண்ணெண்ணெய் கொடுக்க பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். கொள்முதல் செய்து கிராமங்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். சர்க்கரையைப் பற்றி பலமுறை மன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே அதிக விளக்கம் தேவையில்லை. உற்பத்தி மாதம் 25 ஆயிரம் டன். இதை அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டு நமக்கு இப்போது 9,600 டன் தான் கொடுக்கிறார்கள். இதில் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. ஒரு ஆளுக்கு ஒரு கிலோ என்ற கணக்குப் போட்டால், எட்டாயிரத்து சொச்சம் டன் வருகிறது. 90 ஆயிரம் கார்டுகளுக்குச் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒரு கிலோ வீதம் போட்டால் 8,000 சொச்சம் டன் வருகிறது. மற்ற ஆயிரம் டன்னை வைத்துக்கொண்டு இந்த 6 கிலோ கார்டுகளுக்கு போடுகிற நிலைமை இருக்கிறது. மற்றபடி வெள்ளை மார்க்கெட், கறுப்பு மார்க்கெட் என்று சொல்லுகிறார்கள், அதிக விலை கொடுத்து வாங்குபவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி டீக் கடைக்காரர்கள், காபி கடை வைத்திருப்பவர்கள், ஹோட்டல்காரர்கள்தான் வாங்குகிறார்கள். அந்த நிலைமையில்லாது பண்ண வேண்டுமென்றால், ஒரு 15 ஆயிரம் டன் கொடுத்தால் போதும். அந்த நிலைமையை நாம்

[திரு. மண்ணை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

கட்டுப்படுத்த முடியும். யார் யார் கிராமங்களில் அதிக விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்களோ, அவர்களுக்கு இந்த விலையில் சீனியைக் கொடுத்தால் அவர்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்க மாட்டார்கள். அதற்காக 15 ஆயிரம் டன் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று கேட்கிறோம். 25 ஆயிரம் டன் உற்பத்தி செய்து மத்திய சர்க்காரிடம் கொடுத்துவிட்டு, 15 ஆயிரம் டன் கொடுங்கள் என்று கெஞ்சுகிறோம். கிடைக்கவில்லை அவ்வளவு தான் சொல்ல முடியும். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ஆரம்பிக்கும்போது, ஜாடையாகச் சொன்னார்கள். நாயுடு அவர்கள் கொஞ்சம் காதில் வாங்க வேண்டும். 25 ஆயிரம் டன் கொடுத்துவிட்டு 15 ஆயிரம் டன் கொடுங்கள் என்று கேட்கிறோம். 9 ஆயிரம் டன் கொடுக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் மத்திய சர்க்கார் காரணம் என்று சொன்னார்கள். இருந்தாலும், மாநில சர்க்கார் தான் பொறுப்பு. எப்படியாவது நம்மை ஒரு அடி அடிக்காமல் இருக்க முடியாது. உள்ளபடியே சொல்லுகிறேன். எந்த அளவுக்கு நியாயம் இருக்கிறது? எதிர்காலத்தில் நம் முடைய சந்ததியினரெல்லாம் ரொம்பக் கஷ்டப்படப் போகிறார்கள். விரோதிக்கு விரோதி நண்பன் என்ற முறையில், உண்மையைப் பேசுவதில் தப்பு இல்லை. சீனியைப் பொறுத்த வரையில், நமக்கு 15 ஆயிரம் டன் கொடுத்தால் ஓரளவுக்கு நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும். சீனிக் கார்டு பற்றி உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னார்கள். முன்பும் சொல்லியிருக்கிறேன். பல இடங்களில் இதைக் கண்டுபிடிக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். மேலேயிருந்து கலெக்டருக்கு உத்தரவு போயிருக்கிறது, மறுபடியும் 'வெரிபை' பண்ணச் சொல்லி. எங்கெங்கு கார்டு இருக்கிறதோ அங்கே 'வெரிபை' பண்ணி சரிபண்ணிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். மண்ணெண்ணெயைப் பொறுத்த வரையில்....

திரு. கே. ராஜாராம் : ஒரு சிறு விளக்கம் தா வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் பேசும்போது கேரளா பார்டரில் அவர்கள் இருக்கும்போதே, அவர்களுக்கு எதிராகவே ஒரு லாரி சரக்கோடு கேரள எல்லைக்குள் போனதாகச் சொன்னார்கள். அதன் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்? லாரியைப் பிடித்தார்களா? லாரியை அனுமதித்தவர்களின் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்கப்

1973 மார்ச் 27]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

பட்டிருக்கிறதா? லாரி நம்பரைக் குறித்து கேரளா அரசாங்கத் திற்குப் புகார் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்ற விவரத்தைச் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் இனியாவது இதுமாதிரி நடக்கா மலிருக்க உஷாராக இருக்கவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: தலைவர் அவர்களே, அந்த லாரி கேரளா லாரி. இடத்தின் பெயர் மீனாட்சிபுரம் ரெயில்வே ஸ்டேஷன். செளக்கு இங்கே இருக்கிறது. இது ரோடு. இந்தத் தெரு நம் தெரு. அந்தப் பக்கம் லாரி நிற்கிறது. நான் போய்விட்டேன். லாரி மூவாகிறது. இங்கிருந்து ஹெட் லோடு மூலம் ஏற்றிவிட்டார்கள். முதலில் ஒரு லாரியைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். அகைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. நம் அதிகாரிகளைக் கூப்பிட்டுத் திட்டிவிட்டு நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். ம.வபடியும் நடக்காமலிருக்க விகரசாக நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறோம்.

மண்ணெண்ணையைப் பொறுத்த வரையில், நம்முடைய மாநிலத்தில் தட்டுப்பாடு இல்லாமல் கிடைக்கும் அளவுக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறோம். இப்போது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கூட்டுறவுத் துறையின் மூலம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அதற்கு முன்னாலே யார் யார் சின்ன ஏஜண்டுகளாக இருக்கிறார்களோ அவர்களைக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறோம். காட்டு இல்லாத காரணமாக அப்போது கொஞ்சம் தாமதம் ஏற்பட்டது. அதற்கு காட்டு கொடுத்து இரண்டு நாளைக்குள் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்கிறோம். இப்போது கொஞ்சம் கஷ்டம். இந்தியன் ஆயில் கம்பெனியில் மொத்தம் கொடுக்க வேண்டிய ஸ்டாக்கிலிருந்து 10 சதவிகிதம் குறைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். அதை வைத்துக் கொண்டு பயங்கர தட்டுப்பாடு இல்லாத அளவுக்கு நிரலாகக் கொடுக்க முடியும். வந்ததற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன். கூட்டுறவுத் துறையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் ஏற்பாடு பண்ணியதால், கூடிய விரைவில் கள்ள மார்க்கெட் வியாபாரிகள் அதிக லாபம் அடிக்க முடியாமல் தப்பித்திருக்கிறது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் குறையிருக்காது என்று கருதுகிறேன். இருந்தால் திரு. சுவாமிநாதன் சொல்லியிருப்பார். கூட்டுறவுத் துறை நல்ல முறையில் செயல்படுகிறது. அதே உத்தரவை ராமநாதபுரம்

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

[1973 மார்ச் 27]

மாவட்டத்திற்குப் போட்டிருக்கிறோம். மதுரை மாவட்டத்திற்கும் போட்டிருக்கிறோம். சிவில் சப்ளைஸ் கமிஷனர் நடவடிக்கை எடுத்து, நேரில் செல்கிறார்கள். ஒரு இடத்தில் ஒரு பஞ்சாயத்தில் 5 'ஹாம்லட்' இருக்கிறது. 4, 5 மைல் அங்கே போகாமல் இருந்து விடுகிறார்கள். இதற்காக நாங்கள் ஒரு யோசனை சொல்லி யிருக்கிறோம். அதற்காக ஒரு ஸ்பெஷல் அப்பாயிண்டுமெண்டு பண்ணி அவரை ஒரு இடத்தைச் சொல்லி, அங்கே போகச் சொல்லுகிறார்கள்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, since the Hon. Minister's reply may give a wrong impression to the people of Tamil Nadu I would like to inform him that there is going to be a very serious shortage of kerosene within two days' time, because kerosene production is being diverted to high-speed diesel oil and Aviation turbine fuel and all the three Companies have cut down the quota for the month of March. Let him not convey the impression that the business men and black markets are responsible for the shortage. He should go into the overall supply position of the oil companies from which he will find that there has been more than a 20 per cent cut in the month of March.

மாண்புமிகு திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி: அவர்களை யெல்லாம் கூப்பிட்டு கமிஷனர் ஒரு நாள் மீட்டிங்கே நடத்தி யிருக்கிறார். அதிகாரங்கள் ஏகதேசமாக நம்மிடம் இருந்தால், எதையும் செய்ய முடியும். எங்களுக்கும் மேலேயிருக்கிற காரணத்தால், சிலவற்றையெல்லாம் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையிருக்கிறது. அதற்கான நடவடிக்கையை நேற்று கமிஷனர் எடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே எங்கு குறைபாடுகள் இருந்தாலும், தயவுசெய்து சட்ட சபைக்குப் போய்ப் பேசுவது என்ற வாய்ப்பைப் பார்க்காமல், நேரடியாகக் குறைபாட்டைப் பற்றி எழுதியனுப்பினால், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து நீவர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு நம்முடைய இலாகா செயல்பட்டு வருகிறது. சீனியாக இருந்தாலும், அரிசியாக இருந்தாலும், உரமாக இருந்தாலும், மண்ணெண்ணெயாக இருந்தாலும், தயவுசெய்து நீங்கள் அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். குறையட்டும், குறையட்டும், பஞ்சம் வரட்டும் என்று பார்த்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டுச் சொல்லுவதைவிட

1973 மார்ச் 27] [திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி]

இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், எங்களுக்கு உண்மை நிலைமைகளைச் சொல்வதோடு இப்படித் தவறான சில காரியங்கள் செய்பவர்களைக் கண்டுபிடிக்க, சமூக விரோதிகளைக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கரும்பு விலை நிர்ணயம் பற்றிப் பேசியவர் சென்றுவிட்டார். அதற்கு விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று கருதுகிறேன். உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் சுவாமி நாதனும், தாமோதரனும் சோசியலிசத்தைக் கட்டாயப் படுத்துகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதற்காகக் கட்டாயப் படுத்த மாட்டோம். இதிலும் கொள்கைதான் இருக்கிறது. ஆண்டவனைப்பற்றிச் சொல்லுவதும் கொள்கை தான். அரசியலைப் பற்றிச் சொல்லுவதும் கொள்கை தான். காந்தியின் பெயரைச் சொல்லுவதும் அண்ணாவின் பெயரைச் சொல்லுவதும் ஒரு கொள்கை தான். இப்படி ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒரு பெயரைப் பயன்படுத்தலாம். சோசலிசத்தை வைத்து அந்தக் கட்சியை வளர்ப்பதும் மக்களைச் சுரண்டுவதுமான நிலைமை கிடையாது. எந்த அளவுக்கு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் செய்வோம். கூடிய வரையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் திட்டம் 90 பேருக்கு சாதகமாகத் தான் இருக்கும். 10 பேருக்கு இருக்காது. அவர்களுக்குள்ள கஷ்டத்தைச் சரிபண்ணினால்கூட சரியாகிவிடும். நாங்கள் சோஷலிசம் என்கிறதை வைத்துக் கொண்டு அதற்காக கஷ்டப்படுத்துவோம் என்று நீங்கள் 8-20 தயவுசெய்து எண்ண வேண்டாம். எந்தெந்த அளவுக்கு பிற மக்களுடைய நன்மையைப் பாதிக்காத அளவுக்கு, எந்தெந்த முறையிலே திட்டங்களை யெல்லாம் கொண்டுவர வேண்டும், கொள்முதல் பற்றிய நிலைமைகளையெல்லாம் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதிலே நாங்களெல்லாம் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் இதுவரையிலே மக்களுக்கு என்ன நன்மை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை தயவுசெய்து கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் வியாபாரி அல்ல. திரு. தாமோதரன் அவர்களும் வியாபாரி அல்ல. நானும் வியாபாரி அல்ல. அவர்களும் பெரிய மிராசதார் அல்ல. நானும் பெரிய மிராசதார் அல்ல. நமக்குள் ஏதோ தனிப்பட்ட நிலைமைகளுக்காகவோ, கொள்கை

[திரு. மன்னை ப. நாராயணசாமி] [1973 மார்ச் 27]

களுக்காகவோ விரோதங்கள் இருந்தாலும்கூட, மக்களைப் பொறுத்த வரையிலே, ஒரு திட்டம் என்று வரும்போது, தனிப்பட்டவர்கள் மக்களை எப்படி எப்படி ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதற்கு நிறைய உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. துவரம் பருப்பிலேகூட கலப்படம் செய்து விற்கிறார்கள். மலிதன் சாப்பிட்டால் நோய் வருகிற அளவுக்கு விஷம் கலந்து விற்கிற அளவிலேகூட செய்கிறார்கள் தனிப்பட்ட வியாபாரிகள். இதிலேயிருந்து மக்களைத் தப்புவிக்க, சர்க்கார் எடுக்கும் முடிவு, மக்களுக்காக ஏற்றுக்கொள்ளும் முடிவு வருமானால், நீங்களெல்லாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நமது தலைவர் அவர்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீண்டநேரம் அவர்கள் பொறுத்திருந்தார்கள். இந்த முக்கியமான உணவுப் பிரச்சினைபற்றி நான் பேசுகின்ற வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மீண்டும் உங்களுக்கெல்லாம் நன்றி கூறிக்கொண்டு நான் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர்: இத்துடன் இன்றைய அலுவல்கள் முடிவுற்றன. மன்றம் மீண்டும் நாளை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் சட்டமன்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

6. மன்றத்தின் முன்வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்

A Statutory Rules and order—Nil.

B. Reports, Notifications and Other Papers.

* 110. Policy Note on Agriculture 1973-74. (Tamil).

111. Policy Note on Dairy Development Department 1973-74. (English and Tamil).

112. Commercial Budget for 1973-74, relating to Dairy Development Department.